

ΑΓΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΜΗΝΑΣ

Ομιλία του Μητροπολίτου Φλωρίνης π. Αυγουστίνου Καντιώτου

Αν ανοίξετε τα μηναία, τα βιβλία της Εκκλησίας, θα δείτε ότι σήμερα, 11 Νοεμβρίου, εορτάζει ο άγιος μεγαλομάρτυς Μηνάς.

Ο άγιος Μηνάς γεννήθηκε στην Αίγυπτο, κοντά στο Νείλο, το μεγάλο ποταμό της Αφρικής. Γεννήθηκε στα χρόνια των Ρωμαίων αυτοκρατόρων Διοκλητιανού (284-305 μ.Χ.) και Μαξιμιανού (3ος-4ος αι.), σε μια εποχή πολλών και μεγάλων διωγμών εναντίον των Χριστιανών. Γεννήθηκε μέσα σε χώρα ειδωλολατρική, όπου όλοι σχεδόν ήταν ειδωλολάτρες. Ειδωλολάτρες ήταν και οι γονείς του. Αλλ' όταν μεγάλωσε άκουσε κήρυγμα, το φλογερό κήρυγμα ενός ασκητού, και αυτό τον είλκυσε. Πίστεψε στο Χριστό, μετανόησε για το ειδωλολατρικό του παρελθόν, βαπτίσθηκε και έγινε Χριστιανός.

Κατόπιν, όταν ήρθε η ώρα, στρατολογήθηκε στο ρωμαϊκό στρατό. Έτσι μετακινήθηκε από την πατρίδα του και έφθασε στο Κοτύαιο ή Κοτυάειο, εκεί που είναι σήμερα η Κιουτάχεια της Φρυγίας, στη Μικρά Ασία. Εκεί έζησε και έδρασε πλέον. Υπηρέτησε στα Ρουταλικά νούμερα, δηλαδή στρατιωτικά τάγματα, υπό τας διαταγές του ηγεμόνος Αργυρίσκου. Ως στρατιώτης έλαβε μέρος σε διάφορες μάχες, και διεκρίνετο για την ανδρεία του. Γι' αυτό τον έχουν προστάτη και οι στρατιωτικοί.

Ήταν λοιπόν στρατιωτικός, και έτσι ζωγραφίζεται στις εικόνες. Αλλά δεν έμεινε στο στρατό. Ενώ μπορούσε να μείνει και να φτάσει σε μεγαλύτερα αξιώματα λόγω της εκτιμήσεως που έτρεφαν γι' αυτόν οι ανώτεροί του, εν τούτοις αποστρατεύθηκε. Αηδίασε την ειδωλολατρική ζωή που ζούσαν όλοι γύρω του. Δεν ανεχόταν να βλέπει την πλάνη των ειδώλων να κυριαρχεί.

Αποσύρθηκε σ' ένα ψηλό βουνό που είχε σπηλιές. Εκεί κάθησε, και ασκήτευε με αυστηρά νηστεία και προσευχή, για να καθαρίσει τον εαυτό του από τα πάθη. Μελετούσε τας Γραφάς, ιδιαιτέρως το Ψαλτήρι, έκλαιγε κι αναστέναζε. Έτσι ενισχύθηκε η πίστι του στο Χριστό και γέμισε από ζήλο κατά των ειδώλων. Αλλά δεν έμεινε ικανοποιημένος. Γιατί; Μυστήριο είναι η ανθρώπινη ψυχή. Δεν έμεινε ικανοποιημένος στο βουνό. Κάτι σαν σπινθήρας, σαν φωτιά, δεν τον άφηνε να ησυχάσει. Τι ήταν αυτό; Ήταν εκείνο το ίδιο που ενωχλούσε και τον άγιο Κοσμά τον Αιτωλό και τον παρακίνησε ν' αφήσει το μοναστήρι και να κατεβεί στην κοινωνία και να κηρύξει το λόγο του Θεού. Η αγάπη προς τους αδελφούς, αυτή έσπρωξε και τον άγιο Μηνά.

Κατέβηκε στον κόσμο, που γινόταν τρομερός διωγμός εναντίον των Χριστιανών. Με θάρρος στάθηκε μπροστά στον ηγεμόνα και τους άλλους ειδωλολάτρες και ωμολόγησε την πίστι του στο Χριστό. Αμέσως τον πιάσανε και τον υπέβαλαν σε φρικτά μαρτύρια. Τον έδειραν. Του έξαναν τις σάρκες με τρίχινα υφάσματα. Τον έκαψαν με θερμοκαυτήρες πυρωμένους στη φωτιά. Τον πλήγωσαν σ' όλο το σώμα σέρνοντάς τον αλύπητα πάνω σε τριβόλια. Έτσι καταπληγωμένο τέλος τον αποκεφάλισαν. Τα ιερά του λείψανα τα πήραν και τα μετέφεραν στην πατρίδα του την Αίγυπτο. Εκεί, όταν βασίλευε ο Μέγας Κωνσταντίνος, και αρχιεπίσκοπος Αλεξανδρείας ήταν ο Μέγας Αθανάσιος, κτίσθηκε ο πρώτος ναός προς τιμήν του αγίου Μηνά. Και ο άγιος έκανε θαύματα.

* * *

Ο άγιος Μηνάς, αγαπητοί μου, συνδέεται με τη μαρτυρική μας πατρίδα. Πώς συνδέεται; Πρώτον διότι, όπως είπαμε, κατέφυγε σε κάποιο βουνό της Μικράς Ασίας κοντά στην Κιουτάχεια, μία από τις αλησμόνητες πατρίδες. Εκεί στην Κιουτάχεια ήτανε 5.000

Έλληνες, με σχολεία, με εκκλησίες, με μητροπολίτη. Ζούσαν σκλαβωμένοι 500 χρόνια. Έπειτα ήρθε μια ωραία ημέρα, τον Ιούνιο του 1921, τότε που η πατρίδα μας ενωμένη προχωρούσε, νικούσε και ελευθέρωνε Ηπειρο και Μακεδονία. Τότε προχώρησε και στη Μικρά Ασία. Τα ελληνικά στρατεύματα αποβιβάσθηκαν στη Σμύρνη και προχωρώντας φτάσανε στην Κιουτάχεια.

Όταν έγινα επίσκοπος στη Φλώρινα, γνώρισα πρόσφυγες από την Κιουτάχεια. Όταν ήμεθα μικρά παιδιά δέκα χρονών, μου λέγανε, ακούσαμε να χτυπούν οι καμπάνες. Έρχεται ο στρατός μας, ο Ελληνικός στρατός! λέγανε. Και βγήκανε όλοι έξω, για να τους υποδεχθούνε. Κλαίγανε οι γυναίκες, κλαίγανε τα παιδιά, κλαίγανε οι γέροντες. Μπήκε μέσα ο στρατός μας με την ελληνική σημαία. Ήταν μια ημέρα λαμπρά και μεγάλη.

Δεν απήλαυσαν όμως ούτε ενάμισυ χρόνο τη λευτεριά. Μετά από ενάμισυ χρόνο ήρθε η συμφορά μία από τις μεγαλύτερες συμφορές του έθνους μας, μια συμφορά που εγώ την θεωρώ δεινότερη και από την Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως. Έσπασε το μέτωπο και ο ελληνικός στρατός έφυγε. Οι Τούρκοι έσφαξαν, σκότωσαν... Μαρτύρια υπέστησαν οι Κιουταχιώτες Χριστιανοί.

Να λοιπόν που η πατρίδα μας συνδέεται με τον άγιο Μηνά. Γι' αυτό πολλές πόλεις της έχουν ναούς του και τον τιμούν. Αν πας στη Θεσσαλονίκη την ημέρα της μνήμης του, εορτάζει μία από τις ωραιότερες εκκλησίες του. Ακόμα τον εορτάζει η μεγαλόνησος Κρήτη στο Ηράκλειο είναι ο μεγαλύτερος ναός του. Τον τιμά ακόμη και η Φλώρινα, που έχει πρόσφυγες από την Κιουτάχεια. Και σε άλλες επίσης ορθόδοξες χώρες τιμούν τον άγιο Μηνά, όπως στη Ρωσία και στη Βουλγαρία.

Αλλά και κάποιο άλλο ιστορικό γεγονός συνδέει τον άγιο Μηνά με τη γλυκειά μας πατρίδα. Το 1943, τότε που ήμεθα σκλάβοι κάτω από Ιταλούς και Γερμανούς, υπέφερε πολύ η πατρίδα μας. Τότε, κατά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, κάτω εκεί στην Αφρική παρουσιάστηκε ένα μεγάλο θηρίο, ένας ικανώτατος Γερμανός στρατηγός που τον λέγανε Ρόμμελ. Αυτός κυνηγούσε τους Άγγλους και πλησίαζε να μπει στην Αλεξάνδρεια. Θα κατελάμβανε όλη την Αφρική, θα προχωρούσε ακόμη πιο πέρα από το Σουέζ. Φόβος και τρόμος τους κατέλαβε όλους. Εν τω μεταξύ οι μαυραγορίτες εδώ ευχόντουσαν και έλεγαν· «Βάστα, Ρόμμελ!». Γιατί; Ήθελαν να

νικήσει ο Ρόμμελ, για να ακριβήνουν τα τρόφιμα και να πλουτίζουν αυτοί, οι άθλιοι και πανάθλιοι. Τι θηρίο είναι ο άνθρωπος και τί πειρασμός είναι τα αργύρια! Αλλ' ενώ παρακαλούσαν αυτοί έτσι, δεν τους άκουσε ο θεός· άκουσε τους άλλους. Και τί έγινε; Ο Ρόμμελ νικήθηκε· και νικήθηκε από μια ταξιαρχία ελληνική, 6.700 Έλληνες! Αυτοί μετά την κατοχή είχαν φύγει από την Ελλάδα· μπήκαν στα καράβια και πήγαν στην Αλεξάνδρεια. Όταν έφτασαν εκεί, έκλαψε η Αλεξάνδρεια. Ηρθαν Έλληνες, είπαν, θα νικήσουμε!... Αυτοί σχημάτισαν μια ταξιαρχία 10.000 ανδρών. Και προχωρήσανε και προχωρήσανε, μέχρι που φτάσανε στα όρια, 100 περίπου χιλιόμετρα δυτικώς της Αλεξανδρείας. Εκεί στόπ. Τους σταμάτησε ο Ρόμμελ. Και έγινε μια μάχη, σφοδρά μάχη, σε ένα μέρος που το λέγανε στα αραβικά Ελ Αλαμείν. Ελ Αλαμείν θα πει «τόπος του Μηνά», διότι στο μέρος εκείνο είναι μια παλιά εκκλησία του αγίου Μηνά. Έμεινε ιστορικό το παραλιακό αυτό χωριό της Αιγύπτου, η οποία όπως είπαμε στην αρχή είναι ο τόπος που γεννήθηκε ο αγιος Μηνάς. Εκεί οι Έλληνες έδωσαν τή μάχη. Έκαναν το σταυρό τους, έψαλαν το «Τη υπερμάχω Στρατηγώ...», αγωνιστήκανε, και νίκησαν το Ρόμμελ. Οι Άγγλοι ανεγνώρισαν, ότι συντελεστής της νίκης αυτής ήταν και ο αγιος Μηνάς, και χτίσανε καινούργια εκκλησία, εκεί στο Ελ Αλαμείν της Αφρικής. Διότι εκεί για πρώτη φορά έσπασε ο Άξονας. Εκείνη τη νύχτα ο αγιος Μηνάς βγήκε από το μοναστήρι του, από το εκκλησάκι του, και καβαλλάρης πάνω στο άσπρο άλογό του, επί κεφαλής των Ελλήνων στρατιωτών και αξιωματικών, κατετρόπωσε τις δυνάμεις του σκότους και της αμαρτίας.

* * *

Αγαπητοί μου!

Να μιμηθούμε κ' εμείς τον αγιο Μηνά. Οπως εκείνος με το λόγο του, με το παράδειγμά του, με την ασκητική του ζωή αλλά και με τη θυσία και τό αίμα του βεβαίωσε την πίστι του στο Χριστό, έτσι κ' εμείς να είμεθα έτοιμοι για αγώνα.

Είμεθα σε εποχή που κυβερνάει κάποιος χειρότερος από το Ρόμμελ. Ευρισκόμεθα στην εποχή του σατανά, και πρέπει να περιμένουμε πολλά δεινά. Ας γίνουμε μια άλλη ταξιαρχία με

πανίσχυρο όπλο μας την προσευχή.

Δια πρεσβειών του αγίου Μηνά να μας ελεήσει ο θεός. Αμήν.

(Ομιλία του Μητροπολίτου Φλωρίνης π. Αυγουστίνου Καντιώτου στον ιερό ναό του Αγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης, Παρασκευή 10-11-1989, παραμονή της εορτής στον εσπερινό).

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ

Του μακαριστού Μητροπολίτου Νικοπόλεως κυρού Μελετίου,

1. Φορτώνεις τόν πόνο σου στον Χριστό;

Σήμερα τό Εύαγγέλιο μάς μίλησε γιά δύο πονεμένους ανθρώπους. Έχει λοιπόν ιδιαίτερο ένδιαφέρον, γιατί όλοι μας στή ζωή μας εΐμαστε άρκετά πονεμένοι. Ό ένας γιατί ό θάνατος πήρε προσφιλή του πόσωπα. Ό άλλος γιατί μιά άρρώστια άνίατη κάνει νά ύποφέρει αυτός ή κάποιος δικός του. Καταλαβαίνουμε τόν πόνο τών ανθρώπων αυτών έπειδή και έμεϊς έχουμε πονέσει και γι' αυτό τούς κατανοοΰμε.

Οί δυό πονεμένοι άνθρωποι τοῦ Εὐαγγελίου πλησίασαν τόν Χριστό καί βρῆκαν κοντά του ἔλεος καί βοήθεια. Ἄς δοῦμε καί ἐμεῖς τί πρέπει νά κάνουμε γιά νά ἀφήσουμε τά προβλήματά μας καί τόν πόνο μας ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ. Στά χέρια του, στά πόδια του, στήν καρδιά του, γιά νά μᾶς ἐλεήσει καί νά μᾶς ἀντιμετωπίσει κατά τήν εὐσπλαγχνία του.

Λέγει τό Εὐαγγέλιο ὅτι πῆγε στόν Χριστό ἕνας μέγας ἀρχοντας, ἀρχισυνάγωγος. Ὀνομαζόταν Ἰάειρος. Τοῦ εἶπε:

-Κύριε, ἡ κοπέλλα μου, δώδεκα χρονῶν κοριτσάκι εἶναι ἀρρωστο καί πεθαίνει. Ἔλα στό σπίτι μου, νά κάνεις κάτι νά τήν θεραπεύσεις.

Καί ὁ Χριστός μέ τήν καλωσύνη του, ἀπάντησε:

-Ἔρχομαι. Πᾶμε.

Πρῶτο δίδαγμα. Τί μέγαλο πράγμα εἶναι νά ἐπικαλεῖται κανεῖς τήν βοήθεια, τό ἔλεος, τήν συμπαράσταση τοῦ Χριστοῦ. Νά ψάχνει νά τόν βρεῖ ἐκεῖ πού εἶναι. Νά τοῦ μιλήσει. Νά τοῦ πεῖ τόν πόνο του. Νά τόν παρακαλέσει. Εἶναι ἡ πιό σωστή σχέση πού μπορεῖ νά δημιουργήσει ὁ ἄνθρωπος μέ τόν θεό. Ἐρώτημα:

-Ἐσύ ἀδελφέ μου, ψάχνεις νά τόν βρεῖς τόν Χριστό; Τόν κυνηγᾶς, τόν ἔχεις πάρει ἀπό πίσω; Τοῦ μιλάς; Τοῦ ἐκθέτεις τόν πόνο σου; Περιμένεις κάτι;

2. Κράτα γερά τήν πίστη

Ὁ Χριστός ἀπάντησε στόν ἀρχισυνάγωγο: «Πᾶμε». Καί πῆραν τόν δρόμο γιά τό σπίτι του. Ἐκεῖ πού πήγαιναν, μαζεύτηκε τριγύρω κόσμος πολὺς καί τόν συνέθλιβαν. Ἐπεφταν πάνω του καί τόν στρίμωγναν. Ὅπως τυχαίνει καμιά φορά νά περπατᾶμε στό δρόμο καί νά εἶναι τόσοσ κόσμος πού νά μᾶς στριμώγνουν, νά μήν μπορούμε νά ἀναπνεύσομε.

Ἀνάμεσα στό πλῆθος, ἦταν μιὰ γυναίκα ἀρρωστη. Ἐπασχε δώδεκα χρόνια ἀπό ἀσθένεια ἀνίατη. Εἶχε καταδαπανήσει τά πάντα στούς γιατρούς, δέν τῆς εἶχε μείνει τίποτε, ἐκτός ἀπό τήν ἀρρώστια

της. Καί ἀκούγοντας καί ξέροντας γιά τόν Χριστό, τί εἶναι καί τί ἔκανε, ἔκανε τήν σκέψη: «Αὐτοῦ, ἀρκεῖ νά πάω νά πιάσω τό ροῦχο του, ἴσα νά τό ψηλαφήσω, νά ἀκουμπήσουν τά δάχτυλά μου πάνω στό ροῦχο του καί θά γίνω καλά. Γιατί τί νά τοῦ πῶ; Πῶς νά τό πῶ μπροστά στόν κόσμο αὐτό πού μοῦ συμβαίνει;».

Πῆγε λοιπόν ἡ γυναίκα αὐτή πίσω ἀπό τόν Χριστό καί ἀκούμπησε τό ροῦχο του στήν ἄκρη. Καί ἀκουμπώντας τό ροῦχο του κατάλαβε ὅτι κάτι σταμάτησε. Ὅτι ἔφυγε ἀπό πάνω της ἡ ἀρρώστια. Ἀπό ποῦ τό κατάλαβε; Ἀφοῦ ἔτρεχε τό αἷμα συνεχῶς καί πονοῦσε. Καί τώρα σταμάτησε τό αἷμα καί ἔπαυσε νά πονάει.

Ἀλλά ἐνῶ αὐτή αἰσθανόταν μεγάλη χαρά πού ἔγινε καλά, ἄκουσε τόν Χριστό νά φωνάζει:

-Κάποιος μέ ἀκούμπησε. Κάποιος μέ ἀκούμπησε.

Τοῦ λέει ὁ Πέτρος:

-Χριστέ μου, τί λόγια εἶναι αὐτά; Ὁ κόσμος πέφτει ἐπάνω σου, καί λέμε νά σέ γλυτώσουμε, νά μήν σέ λειώσουν. «Συνθλίβουσί σε». Λές καί εἴμαστε σέ λιοτριβιό. Πού βάζουν τίς ἐληές καί τίς κάνουν λειώμα. Ἔτσι προσπαθοῦμε νά σέ προστατεύσουμε, νά μήν σέ λειώσουν. Καί λές ἐσύ, κάποιος μ' ἀκούμπησε; Εἶπε ὁ Χριστός:

-Κάποιος μέ ἀκούμπησε. Διαφορετικά μέ ἀκούμπησε. Ἡθελημένα καί μέ σκοπιμότητα μέ ἀκούμπησε.

Κατάλαβε ἡ γυναίκα. Καί ἦλθε μπροστά καί στάθηκε γονατιστή στά πόδια του ἡ αἱμορροοῦσα. Δώδεκα χρόνια αἱμορροοῦσα πού δαπάνησε ὅλα της τά ὑπάρχοντα στούς γιατρούς, χωρίς νά ὠφεληθεῖ καθόλου. ἦλθε ἔπεσε μπροστά του γονατιστή καί τοῦ εἶπε ὅλη τήν ἀλήθεια. Τότε ὁ Χριστός τῆς εἶπε:

-Θάρσει, ἔχε θάρρος. Μή φοβᾶσαι. Ἡ πίστη σου σέσωκέ σε.

Τί σημαίνουν αὐτά τά λόγια; Σημαίνουν· «καλά περπατᾶς παιδί μου, στό δρόμο τοῦ θεοῦ εἶσαι. Κράτα γερά τήν πίστη αὐτή πού ἔχεις καί θά φτάσεις στήν αἰώνια ζωή. Ὅχι ἀπλῶς στήν ὑγεία

σου».

3. Παχειά λόγια είναι ή πίστη;

Ἐρώτημα τώρα γιά μᾶς. Πόσα ἔχουμε ἀκούσει γιά τό Χριστό; Σίγουρα περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶχε ἀκούσει ἐκείνη. Καί ξέρουμε ὅτι εἶναι ὁ θεός τῆς δόξης. Ξέρουμε ὅτι μία σταγόνα ἀπό τό αἷμα του, ἀρκεῖ γιά νά μᾶς καθαρῖσει ἀπό κάθε ἀμαρτία. Ξέρουμε ὅτι εἶναι ὁ Παντοδύναμος θεός. Λοιπόν; Κάθε πόσο πρέπει νά τοῦ πιάνουμε τό ροῦχο, νά τόν ἀγγίζουμε; Ἡθελημένα, μέ ἐλπίδα;

Ποῦ θά πᾶμε νά τόν βροῦμε, γιά νά τόν ἀγγίξουμε;

Ἐδῶ στήν Ἐκκλησία. Στήν Ἐκκλησία βρίσκεται ὁ Χριστός καί δῶ μέσα μᾶς προσφέρει τό σῶμα του καί τό αἷμα του. Τί λένε οἱ ἱερεῖς; «Κύριε, σέ παρακαλοῦμε, καταξίωσε, καταδέξου, σύ νά κοινωνήσεις ἐμᾶς τούς παπᾶδες. Ἐσύ μόνος σου. Μέ τά δικά σου χέρια. Καί νά μᾶς ἀφήσεις μετά ἐμᾶς, μέ τά δικά μας χέρια νά μεταδώσουμε στόν κόσμο, στό λαό σου, στά παιδιά σου, τό σῶμα σου καί τό αἷμα σου. Γιά τήν σωτηρία ὅλων».

Κάποια φορά ἦταν ἓνας ἄρρωστος ἄνθρωπος, σύρος ἀξιωματοῦχος, πού λεγόταν Νεεμάν. Αὐτός λοιπόν πῆγε στόν προφήτη Ἐλισαῖο καί τόν παρακάλεσε νά τόν κάνει καλά. Νά κάνει κάτι μέ τήν δύναμη τοῦ θεοῦ. Νά τόν κάνει καλά, ἀφοῦ ἀνθρώπινα δέν γινόταν τίποτε. Ὁ Ἐλισαῖος τοῦ εἶπε:

-Πήγαινε καί πλύσου ἐπτά φορές στόν Ἰορδάνη, καί θά γίνεις καλά.

Ἐκανε ὁ Νεεμάν τήν σκέψη: «Καί γιατί νά πάω στόν Ἰορδάνη; Δέν βρίσκω δά καθαρότερο νερό πουθενά; Τά δικά μας ποτάμια, στόν τόπο μου, εἶναι πολύ καλύτερα». Καί ἤθελε νά φύγει ἀγανακτισμένος ἐναντίον τοῦ προφήτη Ἐλισαίου. Πόσες φορές καί ἐμεῖς δέν παθαίνουμε κάτι τό ἀνάλογο; Μᾶς λέει ὁ παπᾶς κάτι γιά τό καλό μας. Γιά τήν σωτηρία μας, γιά τήν ὠφέλεια τῆς ψυχῆς μας. Καί τί λέμε; «Μά τί βρῆκε ὁ παπᾶς νά μοῦ πεῖ νά κάνω. Σπουδαῖο πράγμα. Μήπως δέν τό ἤξερα;» Καί θέλουμε νά κάνουμε τό δικό μας.

Λέει στό Νεεμάν ἕνας δοῦλος του, ἕνας ὑπηρέτης του:

-Ἄρχοντά μου, ἄν ὁ προφήτης σοῦ ἔλεγε κάτι μεγάλο πού σέ κατέπλησσε, σοῦ ἔκανε ἐντύπωση, θά τό ἔκανες;

-Ὅπωςδήποτε, λέει ἐκεῖνος.

-Καλά καί ἐπειδή σου εἶπε μία ἀπλή κουβέντα, σοῦ πέφτει λίγη; Ἄλλαξε ἡ οὐσία ὅτι εἶναι δοῦλος τοῦ θεοῦ καί προφήτης;

Λόγια ἐντυπωσιακά ψάχνουμε νά βροῦμε στόν Χριστό καί στή θρησκεία; Ἡ τή ζωή τήν ἀληθινή· ἀπό τήν χάρη του καί ἀπό τό ἔλεός του;

Ὅποιος ἔχει μυαλό, μυαλό κατά θεόν, τοποθετεῖται ἀπέναντι τοῦ θεοῦ ὅπως ἐκείνη ἡ αἱμορροοῦσα, πού εἶπε: «πάω νά ἀκουμπήσω τήν ἀκρούλα ἀπό τό ροῦχο του καί ἀρκεῖ». Καί κάνει καί αὐτός τό ἴδιο.

Πῶς τό κάνει;

Λέει:

-Ξύπνησα τό πρωί. Τί εἶναι τό χρέος μου; Νά μιλήσω στό θεό. «Δόξα σοι Χριστέ μου, πού μέ ἐλέησες καί σηκώθηκα καλά. Καί τώρα νά σέ δοξολογήσω». Ἡ, «Κυριακή σήμερα, ἔχουμε Ἐκκλησία. Πάω καί ἐγώ νά σέ δοξολογήσω, νά ἀπλώσω τό χέρι μου νά σοῦ ἀνάψω ἕνα κεράκι. Νά ἀπλώσω τήν καρδιά μου νά σοῦ πῶ τόν πόνο μου καί νά σέ παρακαλέσω νά ρθειῖς κοντά μου. Νά μέ ἐλεήσεις καί νά μέ βοηθήσεις».

Ἄλλο παράδειγμα. Βρῆκε μιά μέρα ὁ Χριστός ἕναν ἐκ γενετῆς τυφλό. Καί τί ἔκανε; Ἐσκυψε κάτω, ἔφτειαξε λίγη λάσπη καί τοῦ τήν ἔβαλε στά μάτια. Μετά τοῦ λέει:

-Καί τώρα πήγαινε πλύσου στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλβάμ.

Ἄν ἔλεγε ὁ στραβός:

-Ἔ, καλά. Λίγο νεράκι χρειάζεται. Γιατί νά πάω τόσο δρόμο μέχρι τήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλβάμ, γιά νά πλύνω τήν λάσπη ἀπό τά

μάτια μου;

Άραγε θά γινόταν καλά; Όχι! Γιατί δέν θά γινόταν καλά; Γιατί έβγαλε τόν λόγο τοῦ θεοῦ σκάρτο. Έλλειπή. Ότι λέει καί μερικά πράγματα περιττά. Καί άνόητα. Τό μεγάλο λάθος μας εἶναι, όταν έμεῖς προσπαθοῦμε νά βροῦμε τό δίκιο καί τό σωστό μέ τά δικά μας μάτια καί τό δικό μας μυαλό καλύτερα άπό εκείνο πού μάς λέει ό θεός. Αυτό εἶναι τό μεγάλο μας λάθος.

Μίλησε ό θεός; Θεοῦ λόγια εἶναι. Πάνω άπ' όλα εἶναι. Γιατί; Γιατί εἶναι ή σοφία ή άληθινή, ή δύναμη ή άληθινή καί ή καλωσύνη γιά μάς ή άπέραντη.

4. «Προσδοκῶ ανάστασιν νεκρῶν». Νά ή οὐσία

Συνέχισαν τόν δρόμο τους ό Χριστός μέ τόν άρχισυνάγωγο καί νά έρχονται άνθρωποι τοῦ άρχισυναγωγού καί λένε:

-Μήν ταλαιπωρεῖς τόν διδάσκαλο. Τό κορίτσι πέθανε. Καί άφοῦ πέθανε, δέν γίνεται πιά τίποτε.

Τί θά περίμενε κανείς εκείνη τήν στιγμή; Νά πει ό άρχισυνάγωγος:

-Λυποῦμαι Χριστέ μου. Εὐχαριστῶ πού ἤλθες μέχρι έδῶ, έγώ τώρα τρέχω γιατί έχω κηδεία. Άντε, καλά νά εἶσαι.

Τοῦ λέει ό Χριστός:

-Μή φοβᾶσαι. Μόνο πίστευε. Καί θά σωθεῖ τό κορίτσι. Δέν πέθανε, κοιμάται. Καί συνέχισε τόν δρόμο.

Πήγαν στό σπίτι καί βρῆκαν μαζεμένο όλο τό χωριό νά κλαῖνε.

Λέει ό Χριστός:

-Μήν κλαῖτε, δέν πέθανε.

Καί άρχισαν νά γελᾶνε εἰς βάρος του· οἱ άνθρωποι. «Καταγέλων αὐτοῦ». Γιατί τό ξέρανε. Τό παιδί εἶχε πεθάνει.

Ἀλλά ὁ Χριστός δέν ἔδωσε σημασία. Πῆρε τόν πατέρα, τήν μητέρα καί τούς τρεῖς ἀποστόλους Πέτρο, Ἰάκωβο καί Ἰωάννη, μπῆκαν στόν τόπο πού ἦταν τό φέρετρο, καί ἔβγαλε τόν κόσμο ἔξω. Ἐπειτα, ἔπιασε τό κορίτσι ἀπό τό χεράκι καί τοῦ εἶπε:

-Κορίτσι μου, σήκω.

Τό τράβηξε ἀπό τό χεράκι καί ἡ νεκρή κοπέλλα σηκώθηκε. Γιατί; Γιατί ὁ Χριστός εἶναι Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Τί λέμε στά μνημόσυνα; «Ὁ καί νεκρῶν καί ζώντων τήν ἐξουσίαν ἔχων, ὡς ἀθάνατος Βασιλεύς καί ἀναστάς ἐκ νεκρῶν».

Τό θαῦμα πού ἔκανε τότε ὁ Χριστός, δείχνει ὅτι καί τούς δούλους τοῦ Θεοῦ πού τελοῦμε τά μνημόσυνά τους, ἔχει τήν δύναμη νά τούς ἀναστήσει. Καί θά τούς ἀναστήσει τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας Παρουσίας, πού θά μαζευτοῦμε ὅλοι μαζί στή Βασιλεία του. Αὐτό ἔχει τήν μεγαλύτερη σημασία. Σημασία δέν ἔχει τό «ἐδῶ καί τώρα», «τώρα τό θέλω». Ἀλλά ἡ οὐσία πού εἶναι τό «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν».

Καί ἐπειδή περιμένομε τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν γι' αὐτό σ' ὀλόκληρη τή ζωή μας παρακαλοῦμε τόν θεό νά μᾶς ἐλεήσει.

Εἶναι μεγάλο πράγμα νά μᾶς κάνει καλά ἀπό μία ἀρρώστια τοῦ σώματος. Εἶναι ὅμως πολύ μεγαλύτερο νά μᾶς κάνει καλά ἀπό τήν ἀρρώστια τῆς ψυχῆς μας. Νά μᾶς θεραπεύει ἀπό τήν ἁμαρτία μέ τήν ἐξομολόγηση καί μέ τήν θεία Κοινωνία.

Εἶναι ἐντελῶς ἀνόητο, νά μὴν πηγαίνει κανεῖς στό γιατρό, ὅταν εἶναι ἄρρωστος. Καί νά μένει στό σπίτι του νά ἀργοπεθαίνει, ἐνῶ μποροῦσε νά γίνει εὐκόλα καλά.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο εἶναι πολύ πιά ἀνόητος ὁ ἄνθρωπος πού διαπιστώνει ὅτι ἔχει αἰτίες (καί ποιός δέν ἔχει;) νά χάσει τήν αἰώνια ζωή, ἐξ' αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν του καί δέν πηγαίνει στήν Ἐκκλησία νά παρακαλέσει τόν θεό. Καί δέν πηγαίνει στόν παπᾶ νά ἐξομολογηθεῖ καί δέν πηγαίνει νά κοινωνήσει.

5. Γιατί ἀφήνεις τήν πίστη σου νά βουλιάζει;

Δύο μεγάλα θαύματα έκανε ο Χριστός, για να μάς τονίσει τό ίδιο πράγμα. Δώδεκα χρόνια άρρωστη μία γυναίκα, έγινε καλά. Σωματικά και ψυχικά. Δώδεκα χρονών τό μικρό παιδί πού πέθανε και τό ανάστησε ο Χριστός. Τίποτε δέν είναι δύσκολο και αδύνατον γι' αυτόν. Τό έρώτημα είναι: Έσύ αδελφέ, καλλιεργείς τόν έαυτό σου να πιστεύεις στόν Χριστό; Καλλιεργείς τόν έαυτό σου να έχεις άπέραντη έμπιστοσύνη στόν Χριστό; Βαθειά πίστη στόν Χριστό;

Είπε ο Χριστός στην αίμορροούσα:

-Η πίστη σου σέσωκέ σε. Μπράβο για τήν πίστη σου. Κράτα την έτσι και προχώρα.

Πώς θά προχωρήσουμε έμεϊς;

Έγώ δέν έχω τόση πίστη, θά πει ο καθένας μας. Τί να κάνουμε; Άς θυμηθοΰμε ένα άλλο θαΰμα. Ο Χριστός περπατά πάνω στα κύματα, μία μέρα πού είχε φουρτούνα. Μέσα στό караβάκι, ήταν οί απόστολοι. Τόν βλέπουν. Βλέπει ο Πέτρος τόν Χριστό να περπατάει στα κύματα και τοΰ λέει:

-Κύριε, σύ είσαι; Πές να κατεβώ και έγώ και να περπατήσω πάνω στα κύματα. Μέ τήν δική σου δύναμη και μέ τό δικό σου θέλημα.

Τοΰ είπε ο Χριστός:

-Κατέβα παιδί μου και περπάτα.

Κατέβηκε ο Πέτρος και περπατοΰσε πάνω στα κύματα. Άλλά μιά στιγμή είδε ότι τά κύματα ήταν πίο μεγάλα από ότι τά υπολόγιζε και φοβήθηκε. Ξέχασε πόσο μεγάλος ήταν ο Χριστός και έβαλε στό νοΰ του πόσο μεγάλα ήταν τά κύματα. Και κείνη τήν στιγμή άρχισε να βουλιάζει. Άπλωσε τό χέρι του ο Πανάγαθος Κύριος τόν έπιασε και τοΰ είπε:

-Γιατί δίστασες ολιγόπιστε; Γιατί άφησες τήν πίστη σου να πάει πός τά κάτω; Να βουλιάξει;

Η πίστη του βούλιαξε εκείνη τήν στιγμή, όχι ο ίδιος. Εκείνον

τόν ἔπιασε ὁ Χριστός. Ἡ πίστη του βούλιαξε. Γιατί ἀφήνεις τήν πίστη σου νά βουλιάζει; Κράτα τήν πίστη σου γερά. Καί ἀνέβαζε την λίγο παραπάνω. Κάνε την λίγο πιό δυνατή. Πῶς τήν κάνουμε τήν πίστη μας πιό δυνατή; Νά ποῦμε τόν ἀπλούστερο τρόπο;

Νά πῶ τήν Κυριακή τό πρωί: «Κυριακή σήμερα. Πάω στήν Ἐκκλησία. Μά εἶμαι κουρασμένος. Θά μέ ξεκουράσει ὁ Θεός. Θά μέ ξεκουράσει ὁ Χριστός μέ τήν δύναμή του». Τό λέμε;

Δεύτερον: «Εἶναι Παρασκευή σήμερα. Καί εἶμαι πεινασμένος καί διψασμένος. Ἔ, δέν χάθηκε ὁ κόσμος. Θά φάω λίγο ἀρτύσιμο φαγητό».

Γιατί δέν λές καλύτερα, ὅτι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι πιό δυνατό, καί θά σέ κρατήσει πιό γερά ἀπ' ὅτι πέντε θερμίδες ἀπό ἕνα κοματάκι τυρί; Καί ἀπό κανά μεζεδάκι καί ἀπό λίγο λαδάκι καί ἀπό ὀτιδήποτε ἄλλο; Κάνε μιά τέτοια κουβέντα στόν ἑαυτό σου.

Τρίτον: Ἦλθε ἡ ὥρα γιά προσευχή καί σύ λές: «Νά ἀρχίσω τώρα προσευχή; Κουρασμένος εἶμαι. Ἄς κάνω στά γρήγορα ἕνα Σταυρό καί ξέμπλεξα».

Ψιλικατζῆς ἔγινες! Τόσο δειλός εἶσαι καί φοβᾶσαι; Κάνε ἕνα προσκύνημα στό Θεό τῆς δόξης. Βάλε τό κεφάλι σου λιγάκι κάτω στή γῆ καί παρακάλεσέ τον: «Ἐλα Χριστέ μου, ἀδύναμος εἶμαι, ταπεινός εἶμαι, μικρός εἶμαι. Τό ξέρω ἐγώ πόσο μικρός εἶμαι. Προσπαθῶ νά καταλάβω πόσο μεγάλος εἶσαι σύ. Βοήθα με. Κράτα με. Φώτισέ με. Δυνάμωσέ με Θεέ μου».

Πῶς θά τόν παρακαλέσεις ἂν δέν κουραστεῖς λίγο; Καί πῶς θά ρθει κοντά σου, ἂν δέν τόν παρακαλέσεις, μέ θέρμη, μέ καρδιά, δείχνοντάς του ὅτι τόν ἔχεις Πατέρα, θησαυρό.

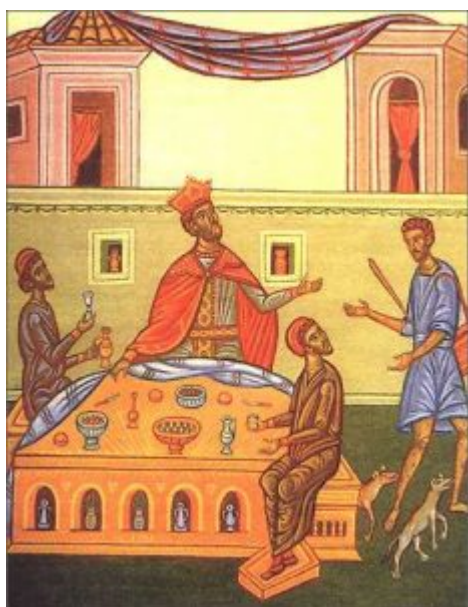
Ἄς παρακολουθήσουμε αὐτά τά μηνύματα καί τά νοήματα πού μέσα ἀπό τό ἅγιο Εὐαγγέλιό του, μᾶς δίδει ὁ Κύριος γιά τήν σωτηρία μας. Ἀμήν.-

Τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Νικοπόλεως κυροῦ Μελετίου,
διασκευασμένη ὁμιλία πού ἔγινε στό Μεγαδένδρο τίς 9/11/2003

Πηγή:

http://kirigmata.blogspot.com/2013/10/blog-post_7294.html#ixzz4P51vFa8e

Τους πονεῖς τους φτωχοῦς ;

Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος

Ἄργά τά ἀνοιξε τά μάτια του ὁ πλούσιος! Τότε πού εἶδε στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ τόν Λάζαρο! Τόν ἄνθρωπο, πού καταδεχόταν οὔτε νά τοῦ ρίξει μιά ματιά, ὅταν τόν εὔρισκε νά περιμένει ἔξω ἀπό τήν πόρτα του!

Καί τότε τό κατάλαβε καλά, τί σημαίνει ἐκεῖνο, πού λίγο πρίν ποτέ δέν θέλησε νά τό καταλάβει.

Στήν κόλαση βρέθηκε ὑποχρεωμένος, θέλοντας καί μή, νά κάμει ἕναν ἀπολογισμό. Ἐκεῖ, ἀναγκάσθηκε νά ψάξει νά ἰδεῖ, τί τοῦ εἶχε γίνει ἀφορμή νά χάσει, ἡ κακή του ἐκείνη διάθεση, πού δέν τόν ἄφηνε νά ἰδεῖ στό πρόσωπο τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου τόν «πλησίον» του: δηλ. ἕναν συνάνθρωπο, πού ἔπρεπε νά τόν περιμένει ὅτι μπορούσε κάποτε νά βρεθῆ καί ὁ ἴδιος στήν θέση του· καί εἶχε γι' αὐτό χρέος νά τόν συμπονάει.

Ἄς ρίξωμε μιά ματιά στήν ἄθλια κατάσταση, πού εἶχε βρεθῆ τότε ὁ πλούσιος. Τώρα εἶχε φθάσει στό ἄκρο ἀντίθετο! Τότε εἶχε μεγάλη ἀφθονία. Τότε γλεντοῦσε, ὅσο πιό καλά μπορούσε. Τώρα τά εἶχε χάσει ὅλα. Καί ὅσο πιό πολύ σκεπτόταν τήν μεγάλη ἀντίθεση, τόσο πιό πολύ τόν ἔτσουζε. Καί γι' αὐτό εἶπε: «Πατέρα, Ἀβραάμ, λυπήσου με. Καί στείλε τόν Λάζαρο, νά “βουτήξει” ἔστω καί ἕνα δάχτυλό του σέ νερό, νά μοῦ δροσίσει λίγο τήν γλώσσα· γιατί ὑποφέρω πολύ μέσα σέ αὐτές τίς φλόγες» (Λουκ. 16,24).

Ἀπό τά λόγια αὐτά, ἀσφαλῶς δέν πρέπει νά βγάλωμε τό συμπέρασμα, ὅτι ἀρκεῖ ἐκεῖ μιά σταγόνα νερό, γιά νά ἀνακουφίσει καί νά δροσίσει. Τά λόγια αὐτά μᾶς λένε μόνο, ὅτι ἐκεῖνοι πού ἔχουν πολλές ἁμαρτίες, ἐκεῖ θά ὑποφέρουν πολύ, ἐκεῖ θά ταλαιπωρηθοῦν πολύ· ἀπό τήν φοβερή ἐκείνη φωτιά· ἀπο τήν αἴσθησι τοῦ βάρους τῆς ἁμαρτίας τους.

Ἀπό τά λόγια αὐτά τοῦ πλουσίου, μαθαίνουμε μόνο ὅτι:

Στήν τελική κρίσι τοῦ Κυρίου ἡ ποινή θά εἶναι κάτι τό ἀνάλογο μέ τήν ἐσωτερική μας ἀθλιότητα.

Ὁ πλούσιος, σπρωγμένος ἀπό τήν ἄθλια κατάσταση στήν ὁποία βρισκόταν, ἀναγκάστηκε νά ζητήσει μιά σταγόνα νερό!

Ἐδῶ στήν γῆ, σπρωγμένος ἀπο τήν φιλαργυρία καί ἀσπλαγχνία του, εἶχε καταντήσει νά μή δίνει οὔτε μιά σταγόνα νερό!

Ἄραγε μπορούσε ποτέ, νά βρεθεῖ γι' αὐτόν κατάσταση πιό δίκαιη, μέχρι τίς τελευταῖες της λεπτομέρειες καί ταυτόχρονα πιό ὀδυνηρή;

Ζητάει μιά σταγόνα νερό!

Ποῖος;

Ἐκεῖνος, πού στόν φτωχό δέν ἔδινε οὔτε ψίχουλο ψωμί.

Τόν ἔκαμε ὁ θεός, νά ποθήσει σταγόνα νερό! Γιά νά τόν κάμει νά καταλάβει, τί φοβερό πρᾶγμα εἶναι ἡ φτώχεια. Καί ποσο χρειάζεται νά εἴμαστε πονετικοί στήν φτώχεια.

Πηγὴ:

http://kirigmata.blogspot.com/2012/11/blog-post_3179.html#ixzz40KkIXGKZ

Ο πλούσιος και ο φτωχός Λάζαρος

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ (MIGNE P. G. τ. 48, στ. 970-982).

Ήταν κάποτε ένας άνθρωπος πλούσιος· φοροῦσε πορφύρα καί μεταξωτά ένδύματα κι ἔκανε γλέντια λαμπρά. Ήταν κι ένας φτωχός πού τόν ἔλεγαν Λάζαρο. Αὐτός καθόταν στήν πόρτα τοῦ πλουσίου γεμάτος πληγές κι ἤθελε νά χορτάση ἀπό τά ψίχουλα, πού ἔπεφταν ἀπό τό τραπέζι του. Τά σκυλιά ἔρχονταν κι ἔγλυφαν τίς πληγές του». Γιά ποιό λόγο μιλοῦσε ὁ Κύριος μέ παραβολές καί γιατί ἄλλες παραβολές τίς ἐξηγοῦσε κι ἄλλες ὄχι καί τί εἶναι ἡ παραβολή καί τά παρόμοια, θά τά ἐξετάσουμε σέ ἄλλη περίσταση, γιά νά μήν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό ὅ,τι μᾶς ἀπασχολεῖ τώρα. Αὐτό μόνο θά σᾶς πῶ· ποιός ἀπό τούς Εὐαγγελιστές μᾶς λέει ὅτι ὁ Χριστός διηγήθηκε αὐτή τήν παραβολή. Εἶναι λοιπόν ὁ Λουκάς μόνο. Εἶναι ἀνάγκη νά τό γνωρίζουμε κι αὐτό· ἀπό ὅσα εἶπε ὁ Χριστός ἄλλα τά διηγήθηκαν κι οἱ τέσσερις Εὐαγγελιστές καί καθένας χωριστά διηγήθηκε ὅ,τι ἄκουσε ἰδιαιτέρως. Γιά ποιό λόγο; Γιά νά γίνῃ ἀπαραίτητη ἡ ἀγνάγνωση καί τῶν ἄλλων Εὐαγγελιστῶν καί νά παρουσιαστῇ ἡ ἐξαίρετη συμφωνία μεταξύ τους. Ἄν μᾶς τά εἶχαν ἐξηγήσει ὅλοι τους ὅλα, δέ θά προσέχαμε σ' ὅλους μέ τήν ἴδια προθυμία· θά ἔφτανε ὁ ένας νά μᾶς τά διδάξῃ ὅλα. Ἄν πάλι τά ἔλεγε ὁ καθένας διαφορετικά, δέ θά

παρουσιαζόταν ή εξαιρετική συμφωνία. Γι' αυτό και πολλά τά έγραψαν όλοι οί ευαγγελιστές και πάλι ό καθένας χωριστά έγραψε κι άλλα.

Ό Χριστός, λοιπόν, μέ τήν παραβολή αυτή μάς λέει τό έξής· Ήταν κάποιος πλούσιος και ζούσε μέσα σέ πολλή κακία. Δέ δοκίμαζε καμιά συμφορά και τ' άγαθά του κυλούσαν σαν από πηγές. Τό ότι δέν τοϋ συνέβαινε τίποτε δυσάρεστο, ούτε καμιά λύπη, ούτε καμιά δυσκολία, τό έξυπνοεί ή φράση «διασκέδαζε καθημερινά». Τό ότι ζούσε μέσα σέ κακία φαίνεται από τό τέλος πού τοϋ έτυχε και πριν από τό τέλος, από τήν περιφρόνηση πού έδειχνε στό φτωχό. Ότι δέν έλεοϋσε όχι εκείνον μονάχα πού βρισκόταν κάθε μέρα στην πόρτα του, αλλά ούτε άλλον κανένα, τό έδειξε αυτός ό ίδιος. Γιατί δέν ήταν ό φτωχός πεσμένος σέ κάποιο σταυροδρόμι ούτε σ' άπόκρυφο τόπο, αλλά σέ μέρος τέτοιο, πού άδιάκοπα περνούσε ό πλούσιος κι ήταν υποχρεωμένος νά τον βλέπη. Άν λοιπόν δέν έλέησε αυτόν πού ήταν ριγμένος άδιάκοπα στίς πόρτες του και μπροστά στά μάτια του πεσμένος, πού καθημερινά μιά και δύο και περισσότερες φορές ήταν άναγκασμένος, μπαίνοντας και βγαίνοντας, νά τον βλέπη, άν δέν έλέησε αυτόν πού ήταν σέ τέτοια θλιβερή κατάσταση και μέ σύντροφο μιά τόση φτώχεια και πού βασανιζόταν από τήν φοβερή άρρώστια μιά όλόκληρη ζωή, ποιός από όσους άλλους τον παρακαλούσαν θά μπορούσε ποτέ νά τοϋ λυγίση τήν καρδιά; Γιατί άν τον προσέρασε τήν πρώτη μέρα, τή δεύτερη ήταν φυσικό κάτι ν' αντιληφθῆ. Κι άν δέν τον πρόσεξε και τότε, τήν τρίτη τουλάχιστο ή τήν τέταρτη ή τήν παράλλη, έπρεπε νά λυγίση επί τέλους, ακόμα κι άν ήταν άγριώτερος από τά θηρία...

Πρώτη λοιπόν κακία είναι αυτή ή σκληρότητα και ή άφθαστη άπανθρωπία του. Δέν είναι τό ίδιο νά είσαι φτωχός και νά μή βοηθῆς όσους βρίσκονται σέ ανάγκη μέ τό νά άδιαφορῆς γι' αυτούς πού λιώνουν από τήν πείνα, ένῶ σύ άπολαμβάνεις τέτοια καλοπέραση. Και πάλι, δέν είναι τό ίδιο νά δῆς μιά και δύο φορές ένα φτωχό και νά προσπεράσης μέ τό νά τον βλέπης καθημερινά και νά μή συγκινηθῆ ή ψυχή σου από εύσπλαχνία και φιλανθρωπία, παρ' όλο πού άδιάκοπα είναι μπροστά σου. Άκόμα δέν είναι ίδιο νά βρίσκεσαι σέ συμφορές και λύπες και στενοχώριες και νά μήν βοηθῆς τό διπλανό σου μέ τό νά

άδιαφορής για τούς άλλους πού λιώνουν άπ' τήν πείνα, ένώ έσύ ζής σέ εύφροσύνη και διαρκή εύτυχία, και νά κλείνης τήν καρδιά σου χωρίς ή χαρά σου νά σέ κάνη πιό φιλόανθρωπο. Τό γνωρίζετε όλοι αυτό· κι άν άκόμα είμαστε άπ' όλους άγριώτεροι, είναι στή φύση μας νά μάς κάνη ή εύτυχία πιό ήμερους και πιό καλούς. Αυτόν όμως ούτε ή εύτυχία του δέν τον έκανε καλύτερο· έμεινε άποθηριωμένος και μέ τήν συμπεριφορά του έδειξε ότι έκρυβε μέσα του σκληρότητα και άπανθρωπιά περισσότερο άπό κάθε θηρίο. Κι όμως, αυτός πού ζούσε μέσα στήν κακία και στήν άπανθρωπιά δοκίμαζε κάθε εύτυχία, ένώ ό δίκαιος, ό κυνηγός τής άρετής, ζούσε στό βυθό τής δυστυχίας. Ότι ό Λάζαρος ήταν δίκαιος τό φανέρωσε τό τέλος του και πριν άπό τό τέλος ή ύπομονή μέσα στή φτώχεια του. Δέ σ'αφάίνεται άραγε πώς βλέπετε μπροστά σας αυτά τά πράγματα; Κατάμεστο τό πλοίο του πλουσίου άπό έμπορεύματα και ταξίδευε μέ ούριο άνεμο. Μή θαυμάσετε· τραβοϋσε όλοταχώς για τό ναύαγιο, έπειδή δέ θέλησε νά διαθέση τό έμπόρευμά του μέ φόβο θεοϋ. Νά σ'αφά αναφέρω και δεύτερη κακία; Η καθημερινή ξένοιαστη άπόλαυση. Κι αυτή είναι άκρα κακία. "Όχι τώρα πού έπιδιώκουμε τόση πνευματικότητα, αλλά και παλιότερα, στήν Παλαιά Διαθήκη, τότε πού οι άπαιτήσεις ήταν μικρότερες... Ό πλούσιος, λοιπόν, ζούσε μέσα σέ τόση κακία, μέσα σέ καθημερινή τρυφή και ντυνόταν μέ πολυτέλεια ανάβοντας περισσότερο τήν κόλαση για τον έαυτό του, ανάβοντας περισσότερο τή φωτιά, κάνοντας τήν καταδίκη του άπαρηγόρητη και τήν τιμωρία του άσυγχώρητη. Κι ό φτωχός; Ριγμένος στήν έξώπορτα του πλουσίου ούτε άπελπίστηκε, ούτε βλαστήμησε, ούτε άγανάκτησε. ...Άπό πού είναι αυτό φανερό; Άπό τό ότι τον πήραν οι άγγελοι και τον άποκατάστησαν στον κόλπο του Άβραάμ. Δέ θά του γινόταν τέτοια τιμή, άν ήταν βλάσφημος...

Άς έπιδιώξουμε τήν άρετή και τή χαρά πού δίνουν τά πνευματικά κατορθώματα, ζηλεύοντας τό Λάζαρο, πλούσιοι και φτωχοί. Αυτόν δέν κατώρθωσε μόνο έναν και δυό και τρείς άθλους τής άρετής, αλλά πολύ περισσότερους, τή φτώχεια, τήν άρρώστεια, τήν άπουσία προστάτη, ότι υπέφερε σέ σπίτι πού μποροϋσε νά του σβήση όλα εκείνα τά δεινά του κι όμως δέν άξιώθηκε ούτε ένα λόγο παρηγοριάς, ότι έβλεπε νά δοκιμάζη τόση άπόλαυση αυτός πού τον περιφρονοϋσε κι όχι μόνο αυτό, αλλά νά ζή μέσα στήν

κακία καί κανένα κακό νά μήν παθαίνη. Δέν εἶχε κι ἄλλο Λάζαρο νά δῆ (σάν τόν ἑαυτό του), δέν μποροῦσε νά ὑψωθῆ σέ σκέψεις γιά τήν ἀνάσταση, εἶχε τήν κακή ὑπόληψη πού ἀπό τίς συμφορές του σχημάτιζαν γι' αὐτόν οἱ πολλοί, σά νά μήν τόν ἔφταναν τά πάθη του, ἀκόμα δέν ἔβλεπε τόν ἑαυτό του δύο καί τρεῖς μέρες, ἀλλά ὀλόκληρη τή ζωή του σ' αὐτή τήν κατάσταση καί τόν πλούσιο στήν ἀντίθετη. Τί, λοιπόν, θά ἀπολογηθοῦμε ἐμεῖς, ὅταν ἐκεῖνος βαστοῦσε μέ τόση γενναιότητα ὅλα μαζί τά δεινά κι ἐμεῖς δέν ἀντέχουμε οὔτε τά μισά; Δέν μπορεῖτε, δέν μπορεῖτε νά παρουσιάσετε οὔτε ν' ἀναφέρετε κάποιον ἄλλον μέ τόσες καί τέτοιες συμφορές. Γι' αὐτό ἀκριβῶς τόν παρουσίασε μπροστά μας ὁ Χριστός· σέ ὅσο βάθος συμφορᾶς κι ἄν πέσουμε, βλέποντας σ' αὐτόν (τό Λάζαρο) τό ἀμέτρητο πλῆθος τῶν θλίψεων, ν' ἀντλήσουμε παρηγοριά καί στήριγμα ἀπό τή σοφία ἐκείνου καί τήν ὑπομονή. Εἶναι κοινός δάσκαλος τῆς οἰκουμένης γιά ὅσους ὑποφέρουν ὁποιοδήποτε κακό, δίνει σ' ὅλους τήν εὐκαιρία νά τόν βλέπουν καί ὑπερβάλλει ὅλους μέ τό πλῆθος τῶν δεινῶν του.

Πηγή:

http://kirigmata.blogspot.com/2013/10/blog-post_3605.html#ixzz40KjwT3Yx

**Κυριακή Γ' Λουκά. Ἁγίου
Γρηγορίου Παλαμά**

Κυριακή Γ΄ Λουκά (Λουκ. ζ΄11-16)

Εἰς τὸ τῆς τρίτης Κυριακῆς τοῦ Λουκά Εὐαγγέλιον ὑπόθεσιν ἔχον τὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐγερθέντα τῆς χήρας παῖδα. Ὅμιλία μβ΄. Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμάς

Παρουσιάζοντας ὁ μέγας Παῦλος τὴ θεϊκότητα καὶ τὴν ὠφελιμότητα τῆς πίστεως καὶ ἀναφέροντας τὰ ἔργα τῆς καὶ τοὺς ἄθλους καὶ τοὺς καρποὺς καὶ τὴ δύναμή τῆς, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀρχὴ τῶν αἰῶνων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τίποτα δὲν ὑπάρχει ἀρχαιότερο.

Μὲ τὴν πίστη, λέει, κατανοοῦμε ὅτι ἀποτελέστηκαν οἱ αἰῶνες μὲ τὸ λόγο τοῦ θεοῦ, ὥστε νὰ δημιουργηθοῦν τὰ ὄρατὰ ἀπὸ ἀόρατα καὶ τελειώνει στὴ μελλοντική, παναθρώπινη ἀνάσταση καὶ τὴν τελείωση τῶν ἁγίων, πὺ θὰ συμβῆ τότε, ἀπὸ τὴν ὁποία τίποτα δὲν εἶναι τελειότερο. Κι ἐνῶ κάμει τὸν κατάλογο ἐκείνων πὺ θαυμάστηκαν γιὰ τὴν πίστη τους καὶ μὲ τὸ παράδειγμά τους δίνουν μαρτυρία γι' αὐτὴν, προσθέτει καὶ τοῦτο· Ἐξ αἰτίας τῆς πίστεως τους ξαναπῆραν γυναῖκες μὲ ἀνάσταση τοὺς νεκροὺς τους. Καὶ αὐτὲς εἶναι ἡ Σαραφθία καὶ ἡ Σουμανίτιδα. Ἀπ' αὐτὲς ἡ πρώτη πῆρε ζωντανὸ τὸ νεκρὸ γιὸ τῆς μὲ θαῦμα τοῦ προφήτη Ἡλία, καὶ ἡ Σουμανίτιδα μὲ θαῦμα τοῦ Ἐλισσαίου τὸ δικό τῆς. Ἡ κάθε μία ἀπ' αὐτὲς ἔδειξε μὲ τὰ ἔργα τῆς μεγάλης πίστεως. Ἡ Σαραφθία εἶδε τὴν αὔξηση τῶν τροφίμων, πὺ εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ προφήτης καὶ πρὶν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἔθρεψε τὸν προφήτη ἀπὸ τὴ φύχτα τὸ ἀλεύρι καὶ τὸ λίγο λάδι, πὺ μόνο εἶχε νὰ φάη μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ τῆς καὶ νὰ πεθάνη. Ἀλλὰ καὶ ὅταν μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ

Ἡλία ἀρρώστησε καὶ πέθανε ὁ γιός της - ἦταν μεγάλη ἡ ἀρρώστια του, ὥσπου δὲν τοῦ ἀπόμεινε πιά πνοὴ ζωῆς- αὐτὴ δὲν ἔδιωξε τὸν προφήτη, οὔτε τὸν κατηγορήσε, οὔτε ξέφυγε ἀπὸ τὴ θεοσέβεια ποὺ εἶχε ἀπ' αὐτὸν διδαχθῆ, ἀλλὰ κατηγορήσε τὸν ἑαυτὸ της καὶ νόμισε ὅτι οἱ ἁμαρτίες της ἦταν αἰτία τῆς δυστυχίας της. Ἐλεγε μέσα στὴ συμφορὰ της τὸν Ἡλία «ἄνθρωπο τοῦ θεοῦ» κι ἔριχνε τὶς αἰτίες στὸν ἑαυτὸ της. Τοῦ ἔλεγε σοβαρὰ καὶ καθόλου εἰρωνικά, τί θέλεις ἀπὸ μένα ἄνθρωπε τοῦ θεοῦ; Μπήκες στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ μοῦ θυμίσης τὶς ἁμαρτίες μου καὶ νὰ θανατώσης τὸ γιό μου; Εἶσαι φῶς, λέει, κατὰ συμμετοχὴ, ἐπειδὴ εἶσαι ὑπηρέτης τοῦ φωτὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ μὲ τὸν ἔρχομό σου ἔκαμες φανερὰ τὰ ἀθώρητα ἁμαρτήματά μου. Αὐτὸ σκότωσε τὸ γιό μου. Βλέπετε πίστη γυναίκα ἀλλόφυλης, βλέπετε ταπείνωση; Γι' αὐτὸ καὶ πρώτη ἔλαβε τὴν ἐκλογὴ ἀπὸ τὸ θεὸ καὶ ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ τὸ πρότυπο τῆς κλήσης καὶ τῆς πίστεως τῶν ἔθνῶν. Ἐπειτα ἔλαβε ζωντανὸ καὶ τὸ γιό της. Ἡ Σουμανίτιδα πάλι καὶ ἀπὸ ὅσα εἶπε στὸν ἄνδρα της γιὰ τὸν Ἐλισσαῖο κι' ἀπὸ τὴν ἐτοιμασίαν της νὰ τὸν ὑποδεχθῆ καὶ ἀπὸ τὴν μετριοπάθεια ποὺ ἔδειξε, ὅταν πέθανε τὸ παιδί της, φανέρωσε τὴν πίστη της. Ἀφοῦ ἔκρυψε σιωπηλὰ τὸ δυστύχημά της ἔτρεξε στὸν προφήτη, τὸν τράβηξε στὸ σπίτι της λέγοντας· «Ζῆ ὁ Κύριος καὶ ζῆ ἡ ψυχὴ του, ἂν σ' ἐγκαταλείψω». Μὲ τὴν πίστη της αὐτὴ ἔλαβε ἀναστημένο ἀπὸ τὸν προφήτη τὸ γιό της. Ὡστε δὲν εἶναι κατόρθωμα τῶν προφητῶν ἐκείνων τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ θαῦμα, οὔτε τῆς πίστεως μόνο τῶν μητέρων ἐκείνων, ποὺ δέχτηκαν τοὺς ἀναστημένους. Αὐτὸ κι ὁ Παῦλος ἀφήνει νὰ ἐννοηθῆ, λέγοντας· Ἐξ αἰτίας τῆς πίστεως τοὺς ἔλαβαν γυναῖκες μὲ ἀνάσταση τοὺς νεκροὺς τοὺς.

Ἀλλὰ μόλο ποὺ οἱ προφῆτες εἶχαν συνεργὸ τοὺς τὴν πίστη τῶν μητέρων καὶ εὐαρέσκεια πρὸς τὸ θεό, βρῆκαν δυσκολία. Ὁ Ἡλίας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα, φώναζε μὲ θρῆνο πρὸς τὸ θεό· ἀλλοίμονο, Κύριε, σὺ ποὺ προστατεύεις τὴ χήρα, ποὺ στὸ σπίτι της ἔχω κατοικία, σὺ ὠδήγησες στὸ θάνατο τὸ γιό της. Ἐπειτα τὸν ἐπικαλέστηκε καὶ εἶπε, Κύριε ὁ θεός μου, ἅς ἐπιστρέψῃ στὸ παιδάριό ἢ ψυχὴ του. Κι ἔγινε ἔτσι. Ὁ Ἐλισσαῖος πάλι ὄχι μόνο στάθηκε κοντὰ στὸ παιδί γυρίζοντας γύρω του ἑπτὰ φορὲς ἀλλὰ καὶ προσευχήθηκε στὸν Κύριο, ὅπως εἶναι γραμμένο καὶ ἔτσι

Ξαναζωντάνεψε τὸ γιὸ τῆς Σουμανίτιδος. Ὁ Κύριος μας ὅμως Ἰησοῦς Χριστός, κατὰ τὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα τοῦ Εὐαγγελίου, σπλαχνίστηκε τὴ χήρα, ποὺ ἔπαιραν τὸ γιό της νεκρό. Δὲν καθυστέρησε καθόλου, δὲν ἔκοπίσασε, δὲν προσευχήθηκε· ἔδωσε πίσω ζωντανὸ ἀπὸ νεκρὸ τὸ γιό της στὴ λυπημένη μάνα καὶ ἔδειξε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μόνο Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου—Πήγαινε ἔπειτα ὁ Ἰησοῦς γράφει ὁ Εὐαγγελιστής, σὲ μιὰ πόλη ποὺ τὴ λένε Ναΐν. Ἀκάλεστος ἔρχεται ὁ Κύριος γι' αὐτὸ τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς ἀναστάσεως, γιὰ νὰ δείξη ὅτι δὲν ἔχει μόνο τὴ δύναμη τῆς ζωῆς ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσύγκριτη καλωσύνη καὶ τὴν συμπάθεια. Τὸν Ἠλία σὰ νὰ τὸν εἰρωνεύτηκε ἡ Σαραφθία, παρακινῶντας τὸν στὸ ξαναζωντάνεμα τοῦ παιδιοῦ της. Τὸν Ἐλισσαῖο πάλι ἡ Σουμανίτις, ἀφοῦ τὸν ἐπληροφόρησε γιὰ τὸ πάθημά της ποὺ δὲν τὸ γνώριζε, ἔπειτα τὸν ὑποχρέωσε λέγοντας. «Ζῆ ὁ Κύριος καὶ ζῆ ἡ ψυχὴ του, ἂν σ' ἐγκαταλείψω». Ὁ Κύριος καὶ γνωρίζει ἀπὸ μόνος του πιὸ μπροστὰ καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν παρακαλῆ πηγαίνει στὴν πόλη, ὅπου γινόταν ἡ κηδεΐα τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ. Πορεύεται ἔπειτα, λέει. Κι αὐτὸ πάνσοφα τὸ ὑποδήλωσε ὁ Εὐαγγελιστής. Ἡ ἀνάσταση τοῦ παιδιοῦ τῆς χήρας ὑποδηλώνει τὴν ἀνακαίνιση τῆς ψυχῆς μας. Χήρα ἦταν καὶ ἡ δική μας ψυχὴ, ποὺ ἔχασε γιὰ τὶς ἁμαρτίες τὸν οὐράνιο νυμφίο, κι ἔχει σὰ μονογενῆ της τὸ νοῦ ποὺ τῆς ταιριάζει, ποὺ ἦταν νεκρὸς κι εἶχε χάσει τὴν ἀληθινὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ κεντρί τῆς ἁμαρτίας. Ἐκηδευόταν κι αὐτός, ἀφοῦ τὰ πάθη ποὺ τὸν κυβερνοῦσαν τὸν ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸ θεὸ καὶ τὸν ὠδήγησαν στοὺς βυθοὺς τοῦ Ἄδη καὶ τῆς ἀπώλειας. Ἐτρεξε ὅμως σ' ἐμᾶς ὁ Κύριος κι ἀφοῦ στάθηκε ἀνάμεσά μας μὲ τὴ σαρκικὴ παρουσία του , μᾶς ἀνανέωσε καὶ μᾶς ὥρθωσε. Αὐτὸ δὲν εἶχε γίνει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀλλὰ ἀργότερα στοὺς τελευταίους αἰῶνες. Γι' αὐτὸ μήτε τοῦτο δὲν τὸ παρέλειψε ὁ Εὐαγγελιστής λέγοντας· Πήγαινε ἔπειτα ὁ Ἰησοῦς γιὰ ν' ἀναστήσει τὸ νεκρὸ γιὸ τῆς χήρας καὶ νὰ μεταβάλη τὸ πένθος της σὲ χαρὰ. Προσέχετε, παρακαλῶ, ἀδελφοί μου, στὰ λεγόμενα. Καὶ σὲ καθένα ἀπὸ σᾶς, ἂν αἰσθανθῆ τὸ νεκρὸ ποὺ ἔχει μέσα του καὶ μέσα σὲ πένθος θρηνήση τὶς ἁμαρτίες του καὶ λυπηθῆ μετανοῶντας γι' αὐτές, θὰ βαδίση καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ παράκλητος δίνοντάς του ζωὴ καὶ παρηγορία αἰώνια. Γιατί λέει· Μακάριοι ὅσοι πενθοῦν, γιατί θὰ παρηγορηθοῦν.

Πορευόταν ἔπειτα λέει ὁ Εὐαγγελιστής, ὁ Ἰησοῦς καὶ συμπορεύονταν μαζί του οἱ μαθηταί, ποὺ δὲν ἦσαν λίγοι καὶ κόσμος πολὺς. Ὁ Ἠλίας ἀπομονώνεται, ὅταν εἶναι ν' ἀναστήσει τὸ

γιὰ τῆς Σαραφθίας. Κι ὁ Ἐλισσαῖος ἀνέβηκε στὸ ὑπερῶο, ὅπου βρισκόταν ὁ νεκρὸς κι ἔκλεισε, ὅπως περιλαμβάνει ἡ διήγηση τῆ θύρα καὶ γιὰ τῆς δύο, τῆ Σουμανίτιδα καὶ τὸ μαθητὴ του Γιεζῆ. Ἐπειδὴ εἶχαν ἀνάγκη νὰ προσευχηθοῦν πολλὴ ὥρα στὸ θεό, κι ἔπειδὴ ἀπὸ τὴ φύση τους οἱ ἄνθρωποι ἀπασχολοῦν τελειότερα τὸ νοῦ τους καὶ τὸν στρέφουν ὀλόκληρο πρὸς τὸ θεό, ὅταν ἀπομονωθοῦν, γι' αὐτὸ κι ἀποχωρίστηκαν ἀπὸ τοὺς πιὸ δικούς τους. Ὁ Κύριος ὅμως ἔπειδὴ ἀληθινὰ ἔχει τὴν ἐξουσία τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου καὶ δὲ χρειάζεται καθόλου νὰ προσευχηθῆ γιὰ νὰ ζωοποιήσῃ τὸ παιδί, δὲν εἶχε μονάχα τοὺς δικούς του μαθητὰς μαζί του ἀλλὰ καὶ κόσμο πολὺ, ποὺ τὸν βρῆκε γύρω ἀπὸ τὸ νεκρό· κι ἐνῶ ὅλοι ἔβλεπαν κι ἄκουγαν, μὲ πρόσταγμα μόνο ἐζωοποίησε τὸ νεκρό. Καὶ τῶκαμε αὐτὸ μπροστὰ σ' ὅλους ἀπὸ φιλανθρωπία, γιὰ νὰ προσελκύσῃ ὅλους στὴ σωτήρια πίστη πρὸς αὐτόν. Μόλις πλησίασε στὴν πύλη τῆς πόλης, γράφει, ἔβγαζαν κάποιο νεκρό. Γνωρίζοντας ἀπὸ πρὶν ἀκόμη καὶ τὴν ὥρα τῆς ἐκφορᾶς φτάνει ὅταν πρέπη. Ἐκήδευαν κάποιον νεκρό, μονογενῆ τῆς μετέρας του, ποὺ ἦταν χήρα. Εἶχε ὀδηγήσει τὴ λύπη τῆς χήρας στὸ πολλαπλάσιο ἀλλὰ προξένησε καὶ λύση θαυμαστή. Βλέπει ὁ Κύριος μιὰ μητέρα, καὶ μάλιστα χήρα. Γύρω σ' ἓνα παιδί νὰ περιπλέκη τὶς ἐλπίδες τῆς καὶ ἐνῶ τῆς τῶπαιρνε τώρα ἓνας πρόωρος θάνατος, αὐτὴ ἀκολουθοῦσε τὴ σορὸ τοῦ θρηνηῶντας σπαραχτικά. Τὴ σπλαχνίζεται ἀμέσως – Πῶς ἀλλιῶς θὰ ἔκανε ὁ πατέρας τῶν ὀρφανῶν καὶ προστάτης τῶν χηρῶν; Τὴ σπλαχνίστηκε καὶ τῆς εἶπε θέλοντας νὰ τὴν παρηγορήσῃ, καθὼς πρόβλεπε τὸ μέλλον· Μὴ κλαῖς. Ἦξαιρε ἐκεῖνος τὶ θὰ ἔκανε, ἢ γυναίκα ὅμως, οὔτε αὐτὸν ἤξερε οὔτε, πολὺ περισσότερο, τὸ μέλλον. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶχε πίστη, οὔτε γύρευε τίποτα ἀπ' αὐτὴν. Ἀλλὰ καθὼς ἦταν παντοδύναμος καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθεια ἐκείνων ποὺ πίστευαν, πλησίασε καὶ ἄγγιξε τὴ σορὸ, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι καὶ τὸ δικό του σῶμα, σὰν ὁμόθεο, εἶχε δύναμη ζωοποιό, τοῦ εἶπε· παλληκάρι, σοῦ λέγω σηκώσου. Ὁ νεκρὸς ἀνακάθεται. Ἄκουσε ἡ κουφὴ ὕλη αὐτὸν ποὺ καλοῦσε τὰ ἀνύπαρκτα σὰν ὑπαρκτά· ἄκουσε αὐτὸν ποὺ κυβερνᾷ τὰ πάντα μὲ τὸ λόγο τῆς δυνάμεώς του, ἄκουσε τὴ φωνὴ ὅχι ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἔχει μέσα τοῦ τὸ θεό, ἀλλὰ τὸ θεό ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος κι ὅχι μονάχα ἀνακάθεται ὁ νεκρὸς μὰ κι ἀρχίζει νὰ μιᾷ. Κι ὁ γιὸς ἐπίσης τῆς χήρας Σαραφθίας, ὅταν γύρισε σ' αὐτὸν ἢ ψυχὴ του, φώναξε κατὰ τὴ διήγηση. Αὐτὸ εἶναι ἀπόδειξη ὅτι ἡ ἀνάσταση δὲν ἦταν φανταστικὴ. Ὁ Ἡλίας λοιπὸν ἀνάστησε ἓνα νεκρό, μὲ τὴν προσευχὴν κι ἄλλον ἓνα ὁ Ἐλισσαῖος, ὅταν ἀκόμα ζοῦσε. Βεβαίως ἐστὶ καὶ ἀποδείκνυαν ἀπὸ πρωτύτερα τὴ

θεία μαζί κι ανθρώπινη ζωοποιό ενέργεια του Χριστού. Ο Κύριος ανήγειρε πριν από το σταυρό τρεις με πρόσταγμά του, αυτόν έδω το γιο της χήρας, την κόρη του αρχισυναγώγου και τον τετραήμερον Λάζαρο. Πάνω στο σταυρό ανήγειρε πολλούς, που σε πολλούς παρουσιάστηκαν. Έκτος απ' αυτούς μετά το θάνατό του για μᾶς επάνω στο σταυρό ανήγειρε τον έαυτό του ή καλύτερα τον έσήκωσε ύστερα από τριών ημερών ταφή κι έγινε έτσι ο αρχηγός της αιώνιας ζωής. Γιατί όλοι οι άλλοι, αν κι αναστήθηκαν, όμως πάλι κοινώνησαν την ίδια μ' εμάς θνητή ζωή- Το Χριστό όμως όταν αναστήθηκε δεν τον κυριεύει πια θάνατος. Γι' αυτό κι ο Κύριος μόνος έγινε αρχηγός των νεκρών, δηλαδή των πιστών κι εκείνων που αποδήμησαν από δω με την έλπίδα της αναστάσεως και της αιώνιας ζωής. Έγινε αρχηγός των νεκρών και πρωτότοκος ανάμεσα από τους νεκρούς κι έδωσε σ' εμάς διαβεβαίωση και υπόσχεση όχι για αυτή τη δική μας ζωή, τη θνητή και σημαδεμένη με τη φθορά, αφού την κυριαρχεί ή ανθρώπινη μοίρα αλλά για τη ζωή των ελπίδων μας, την ένθεη και άθνη και αιώνια. Αυτή ή ζωή είναι το δικό του δωρ, ολότελα ταιριαστό στο θεό. Έπειδή λοιπόν δεν παρέχει έδω σ' αυτούς που ανήγειρε την ζωήν αυτή αλλά τη ζωή, που την κόβει ο θάνατος, δεν τη χαρίζει σ' αυτούς τους ίδιους αλλά το κάμει για χάρη άλλων, θέλοντας να τους οδηγήσει στην πίστη, που αυτή χαρίζει την αιώνια ζωή. Κι έδω δεν ανασταίνει το νέο για τον έαυτό του αλλά για τη μητέρα του, νιώθοντας εύσπλαχνία για αυτήν, όπως διηγείται με σαφήνεια ο Ευαγγελιστής. Γι' αυτό κι αφού τον ανήγειρε τον παρέδωσε στη μητέρα του.

Βλέπετε πώς ο Κύριος δείχνοντας εύσπλαχνία στη χήρα που πενθοῦσε το γιο της, δεν της απηύθυνε μόνο παρηγορητικά λόγια αλλά την ανακούφισε με έργα. Έτσι ως κάνωμε κι εμείς ανάλογα με τη δύναμή μας κι ως μη δείχνωμε με λόγο μόνο συμπάθεια σ' όσους υποφέρουν αλλά και με τις πράξεις μας. Γιατί αν εμείς κάνωμε καλά έργα με όλη τη δύναμή μας, θα μᾶς ευεργετήσει κι εμάς ο θεός ανταμείβοντάς μας μ' όλη του τη δύναμη. Συγκρίνετε τώρα και διαπιστώσετε πόσο μεγάλη είναι ή υπεροχή και πόσο υπερβολικό το μέγεθος της άμοιβής. Όσο ξεπερνᾷ ο ίδιος ο θεός τον άνθρωπο, τόσο και ή θεϊκή δύναμη την ανθρώπινη και το ευεργετικό αποτέλεσμα εκείνης το αντίστοιχο της δικής μας. Αν ζητούσε κάποιος κάλπικες δεκάρες κι έδινε πίσω στατήρες χρυσούς, ποιόν δε θα εύχαριστούσε ή ανταλλαγή; Τώρα όμως δεν έχομε ν' αλλάζωμε χάλκινα με χρυσά νομίσματα –είναι μέταλλα και τα δύο με την ίδια σχεδόν φυσική αξία- αλλά

νὰ κάνωμε προσφορὲς ἀνθρώπινες καὶ νὰ δεχτοῦμε θεϊκὲς· καὶ οἱ ἀνθρώπινες προσφορὲς μας γίνονται σ' ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι ἐπὶ τέλος χρέος φυσικό. Γιατὶ ἀπὸ τὴ φύση μας χρεωστοῦμε τὴ συμπάθεια καὶ τὴ συμπόνια ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ἄς ἀποβλέψωμε ὅμως στὴν πολύτροπη εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς, γιὰ τὴν ὁποία κανένα ἀντάλλαγμα δὲ μᾶς ζητεῖ, παρὰ μόνο τὴ μεταξὺ μας συγχωρητικὴ διάθεση καὶ τὰ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας μὲ τοὺς λόγους. Συγχωρήσετε καὶ θὰ συγχωρηθῆτε, δώσετε καὶ θὰ σᾶς δοθῆ. Πῶς δὲ θὰ παραχωρήσωμε ὅσο μπορούμε, ἔμπρακτα στοὺς ἀδελφούς μας ποὺ ἔχουν ἀνάγκη τὴ συγχώρηση καὶ τὴν εὐσπλαχνία σὰν ἀπαραίτητη ὀφειλή; Ἀλλὰ δὲ μᾶς ἔδειξ μόνο τὸ ἔλεός του ὁ Θεὸς καὶ δὲ μᾶς ἔκαμε μόνο τόσες εὐεργεσίες, ποὺ μήτε νὰ τὶς ἀριθμήσωμε δὲν εἶναι δυνατό. Δεχτήκαμε ἀκόμα καὶ τὶς ἐγγυήσεις του ὅτι θὰ λάβωμε τὸ ἀντίδωρο γιὰ τὶς καλὲς μας πράξεις πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας μὲ σωστὸ καὶ πατημένο μέτρο.

Γιατὶ τότε δὲ σπεύδομε σ' αὐτό, μὲ ὅση δύναμη ἔχομε, γιὰτὶ δὲν καταθέτομε, μιμηταὶ τοῦ Κυρίου μας, καὶ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μας, ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, ἂν χρειασθῆ, γιὰ ν' ἀντιδωρηθοῦμε ἀπ' αὐτὸν μὲ τὴν αἰώνια ζωὴ; Εἶναι ὅμως τοῦτο καὶ χρέος μας, ἂν ὄχι πρὸς τοὺς ἄλλους τουλάχιστον σ' ἐκεῖνον, ποὺ παρέδωκε τὸν ἑαυτό του στὸ θάνατο γιὰ χάρη μας. Γιατὶ δὲν παραδόθηκε μόνο γιὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς παραδειγματίσῃ καὶ νὰ μᾶς διδάξῃ ἔμπρακτα ἀπὸ κάθε ἔργο καὶ λόγο καὶ σκέψῃ ἀσύγκριτα πιὸ ὑψηλά. Γι' αὐτό, λέει, ἔπαθεν ὁ Χριστὸς γιὰ χάρη μας ἀφήνοντας παράδειγμα σ' ἐμᾶς, γιὰ νὰ ἀκολουθήσωμε τὰ ἴχνη του καὶ νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι, ἂν χρειασθῆ, νὰ δώσωμε καὶ τὴ ζωὴ μας, γιὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ ἐντολές του. Ἔτσι θὰ λάβωμε μέρος στὴ δική του ζωὴ καὶ βασιλεία, ποὺ καλύπτει τοὺς αἰῶνες, θὰ ζοῦμε μαζί του καὶ θὰ δοξαζόμαστε μαζί του παντοτινά.

Ἰδέστε τὸ Μυροβλήτη, ποὺ ἀρχίσαμε σήμερα τὰ προεόρτια τῆς μνήμης τοῦ ἱεροῦ μαρτυρίου του· ἔχυσε θεληματικὰ τὸ αἷμα του γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὸ ἔκαμε ἀέναη καὶ ἀστείρευτη πηγὴ λογῆς θαυμάτων, πηγὴ ἀγιασμοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, μύρου πανίερου, εὐφραντικοῦ. Ἡ ψυχὴ βέβαια τοῦ Μεγαλομάρτυρα δίκαια χαίρεται στὸν οὐρανὸ τὴν αἰώνια καὶ καθαρὴ δόξα τῶν ἀγγέλων· τὸ σῶμα του ὅμως ἐδοξάσθηκε μαζί μ' ἐκείνη ἀλλὰ μοιάζει ἢ τωρινὴ τιμὴ σὰν προδιαγραφὴ καὶ προτύπωση καὶ συμβολισμὸς σὲ σχέση μὲ τὴν θεϊκώτατη καὶ οὐράνια δόξα, ποὺ θὰ ἀπολαύσῃ μελλοντικά. Κι ἂν εἶναι τέτοιας λογῆς ἢ προδιαγραφὴ κι ἢ προτύπωση, τί λογῆς θὰ εἶναι ἢ μελλοντικὴ ἐκείνη κατακλειῖδα; Ἀνέκφραστη, ὅπως καὶ νᾶναι, καὶ ἀσύλληπτη. Μακάρι κι ἐμεῖς μὲ

τις πρεσβεΐες τοῦ Μυροβλήτη, καθὼς ἐδῶ κοινωνοῦμε τὸ θεῖο μύρο, ποὺ ξεχύνεται ἀπὸ τὸν τάφο του, ἔτσι καὶ τότε νὰ γίνωμε θεωροὶ καὶ μέτοχοι τῆς δόξας ἐκείνης μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ δοξάζεται μὲ τὰ ἔργα τῶν μαρτύρων του, τοῦ θεοῦ τῶν ὅλων. Σ' αὐτὸν ταιριάζει κάθε δόξα στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου

Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον

Τόμος Δεύτερος

Ἀθῆναι 1969

σελ.20-27

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ

Ομιλία στο εὐαγγέλιο τῆς Β΄ Κυριακῆς του Λουκά, του μακαριστοῦ Μητροπολίτου Νικοπόλεως π. Μελετίου Καλαμαρά

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ

(Λουκ. 6, 31- 36)

Τὸ χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τῶν χριστιανῶν

Σήμερα τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς μίλησε γιὰ ἓνα μόνο θέμα. Γιὰ τὴν ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῶν χριστιανῶν. Τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι σίγουρα. Τῶν χριστιανῶν, τοῦ καθενός μας, πρέπει νὰ γίνει. Γιατί δέν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κανεὶς τοῦ Χριστοῦ, μέλος τῆς

Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πού κύριο χαρακτηριστικό της ἔχει τήν ἀγάπη, καί ὁ ἴδιος νά μὴν φροντίζει νά ἔχει ἀγάπη.

Ἄμα θέλαμε νά κάνομε μία παρομοίωση καί νά ποῦμε τί πάνω-κάτω εἶναι τό μήνυμα τῆς ἀγάπης θά λέγαμε: Ὅπως στούς δρόμους, ὑπάρχουν οἱ πινακίδες πού λένε, ἀπό δῶ πάει γιά Ἀθήνα, ἀπό κεῖ πάει γιά Θεσσαλονίκη κ.ο.κ. ἔτσι ὑπάρχει μέσα στό εὐαγγέλιο ἕνας ὁδοδείκτης, ἕνα σῆμα, πού λέει:

«Ἀπ' ἐδῶ πηγαίνουν πρὸς τὰ ἄνω. Ἔτσι πᾶνε πρὸς τόν Χριστό. Ἔτσι πηγαίνουν σέ μία ἀνώτερη πνευματική ζωή, πού ἔχει ιδιαίτερη ἀξία».

Ἐάν δέν ὑπῆρχε θεός, ὁ καθένας θά μπορούσε νά κάνει ὅ,τι θέλει.

Δέν θά ἔδινε σημασία καί ἀναφορά σέ κανένα. Καί γιά τίποτε. Ἀπό τήν στιγμή ὅμως πού ὁ θεός ὑπάρχει καί κυβερνάει τόν κόσμο, καί εἴμαστε εἴτε τό θέλομε εἴτε δέν τό θέλομε ὅλοι δικοί του, δέν εἴμαστε ἀνεξέλεγκτοι. Εἴτε τόν ἀναγνωρίζομε τόν θεό καί τοῦ τό λέμε στίς προσευχές μας, εἴτε τόν ἀρνούμαστε καί τόν ξεγράφομε, αὐτός ὑπάρχει.

Δέν σημαίνει ὅτι ἐπειδή σύ τόν ξεγράψες, ξεγράφηκε ὁ θεός.

Ὅποιος λοιπόν θέλει νά εἶναι λογικός, σωστός, ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του πρῶτα καί μετὰ σωστά τοποθετημένος μέσα σέ αὐτό τό ὅμορφο σύμπαν πού λέγεται «ὁ κόσμος τοῦ θεοῦ», ἔχει τήν ὑποχρέωση νά φροντίζει, τόν λόγο τοῦ θεοῦ, νά τόν ἀκούει καί νά τόν τηρεῖ.

«Ἀγάπη λοιπόν», μάς λέγει σήμερα ὁ Χριστός στό εὐαγγέλιο. «Μή ξεχνᾶτε ὅτι τό χαρακτηριστικό γνώρισμα τῶν χριστιανῶν εἶναι ἡ ἀγάπη».

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, δέν ξέρανε τί σημαίνει ἀγάπη.

Οἱ εἰδωλολάτρες ὅλου τοῦ κόσμου, δέν ξέρανε τί σημαίνει ἀγάπη.

Καί κάθε ἄνθρωπος πού φεύγει ἀπό τόν Χριστό, δέν ξέρει τί

είναι αγάπη.

Ἡ αγάπη χωρίς Χριστό, εἶναι ἕνα πράγμα ἔντελῶς ἀνθρώπινο.

Γιά νά μᾶς τό περιγράψει ὁ Χριστός, ἀνέφερε τρεῖς κατηγορίες ἀνθρώπων πού λένε ὅτι ἔχουν αγάπη, ἀλλά δέν ἔχουν. Εἶναι αὐταπάτη αγάπης. Γιατί ἡ αγάπη αὐτή τήν ὁποία κηρύττουν εἶναι ἀπλῶς ἕνας συναισθηματισμός δικός τους. Τοῦ καθενός.

Τί σημαίνει συναισθηματισμός; Βλέπω ἕναν πεινασμένο καί λέω: «Ἄ, τόν κακομοίρη. Δῶστε του ἕνα κομματάκι ψωμί νά φάει». Βλέπω ἕνα πού ξεπαγιάζει στό κρύο, μέ πιάνει ὁ συναισθηματισμός καί λέω: «Δῶστε του ἕνα ρουχαλάκι νά φορέσει, ἄνθρωπος εἶναι».

Καί ἄν πεῖς γιά τό παιδί σου... «Ὅλα θυσία γιά τό παιδί μου».

Ἀπό συναισθηματισμό.

Βλέπει ἕνα κορίτσι τόν ἀγαπημένο της, ὅλα θυσία. Καί τόν ἑαυτό της ἀκόμη.

Βλέπει ἕνα ἀγόρι τήν κοπέλλα πού ἀγαπάει, τήν μάνα του ξεχνάει. Θυμᾶστε τό παραμῦθι τί λέει;

Μιά φορά αγάπησε ἕνας νεαρός μιά κοπέλλα, πού ἦταν μάγισσα. Ἡ μάγισσα, τοῦ εἶπε:

-Σφᾶξε τήν μάνα σου, φέρε μου τήν καρδιά της καί μετά θά δεχθῶ, νά μέ πάρεις.

Μπορεῖ μιά μάνα νά σκοτώνεται γιά τό παιδί της, καί τόν γείτονά της νά μήν τόν θέλει οὔτε νά τόν δεῖ, οὔτε νά τόν ἀκούσει.

Ἔχει αγάπη Χριστοῦ; Ὅχι! Φυσική αγάπη ἔχει, μόνο.

Ἀγάπη τῆς γῆς. Ἀγάπη τοῦ οὐρανοῦ

Λέει λοιπόν ὁ Χριστός. Προσέχετε. Μήν κάνετε λάθος καί νομίζετε αγάπη ἐκεῖνο πού δέν εἶναι. Καί νομίζετε ἔτσι ὅτι

εἴσαστε ἐντάξει ἀπέναντι τοῦ θεοῦ καί τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἀπέναντι τοῦ χρέους τό ὁποῖο ἔχετε, ἐνῶ ἀκόμη δέν ἔχετε ξεχρεώσει τίποτε.

«Ἐάν ἀγαπᾶτε τούς ἀγαπώντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί;»

Ἄν ἀγαπᾶτε μόνο ἐκείνους πού σᾶς ἀγαπᾶνε, τί καλό κάνετε; Ὑπάρχει ἄνθρωπος πού δέν ἀγαπᾶ ἐκείνους πού τόν ἀγαποῦν;

Καί ἐκεῖνοι πού εἶναι στόν ὑπόκοσμο· καί οἱ ἐγκληματίες· καί ὅλοι οἱ συμφεροντολόγοι πού πίνουν τό αἷμα τῶν ἄλλων, ἐκείνους πού τούς ἀγαπᾶνε, τούς ἀγαποῦν.

Ἄς προσθέταμε ἀκόμη: Καί οἱ σατανιστές, πού λατρεύουν τόν διάβολο, ἐκείνους πού τούς ἀγαπᾶνε, τούς ἀγαποῦν. Ἔτσι εἶναι ὁ ἄνθρωπος.

Δεύτερο περίπτωση. «Καί ἄν ἀγαπᾶτε τούς ἀγαθοποιούντας ὑμᾶς», ἄν ἀγαπᾶτε ἐκείνους πού σᾶς κάνουν καλό, «ποία χάρις ὑμῖν ἐστί»;

Οἱ ἀμαρτωλοί ὅλου τοῦ κόσμου, ὁ ὑπόκοσμος ὅλου τοῦ κόσμου, οἱ συμφεροντολόγοι ὅλου τοῦ κόσμου, ἐκείνους πού τούς ἀγαποῦν καί τούς κάνουν καλό, τούς ἀγαπᾶνε. Ἀπό τί κινοῦνται;

Ἀπό τά συναισθήματά τους μόνο.

Μήπως κινοῦνται ἀπό τόν λόγο τοῦ θεοῦ; Ὅχι!

Ἀπό τό συμφέρον τους, ἀπό τά συναισθήματά τους κινοῦνται. Καταστάσεις ἐντελῶς ἀνθρώπινες.

Τρίτη περίπτωση: Καί ἄν ἀγαπᾶτε ἐκείνους πού σᾶς δανείζουν, σᾶς βοηθοῦν, σᾶς δίνουν γιά προσωρινή χρήση μέ προθυμία καί μέ καλωσύνη ἐκεῖνο πού τούς ζητᾶτε, «ποία ὑμῖν χάρις ἐστί»; Τί σπουδαῖο κάνατε; Τί καλό κάνατε; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλου τοῦ κόσμου καί οἱ δαιμονολάτρες ἀκόμη τό κάνουν.

Θέλετε νά εἴσαστε παιδιά τοῦ θεοῦ; Θέλετε νά ἔχετε ἀγάπη; Θέλετε νά εἴσαστε τοῦ Χριστοῦ;

Ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς σας. Τί σημαίνει ἐχθρός;

Κάποιος πού ὅταν τόν κοιτάζω, νευριάζω. Ὅταν τόν σκέπτομαι, ἀγανακτῶ. Ὅταν θυμᾶμαι τί μοῦ ἔκανε, τρέμω ἀπό ὀργή καί θά ἤθελα ἀρπάξω μαχαῖρι. Νά ὀρμήσω νά τόν σφάξω.

Λέει ὁ Χριστός: Ἄν θέλετε νά εἴσαστε τοῦ θεοῦ, νά ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς σας.

Ἐπιτρέπεται χριστιανός νά ἔχει ἐχθρό; Ἐπιτρέπεται χριστιανός νά μισεῖ κανένα; Ὅχι! Γιατί δέν ἐπιτρέπεται;

Ποιούς ἀγάπησε; Γιά ποιούς θυσιάστηκε;

Γιατί εἶπε ὁ Χριστός, ὅτι Ἐκεῖνος πού εἶναι στόν οὐρανό, μᾶς βλέπει καί μᾶς παρακολουθεῖ ὅλους. Τό μάτι του, δέν εἶναι σάν τό δικό μας πού βλέπει πέντε μέτρα μπροστά καί πίσω τίποτε. Τά βλέπει ὅλα ἐκεῖνος, τά παρακολουθεῖ ὅλα, τά καταλαβαίνει ὅλα, τά ξέρει ὅλα. Ἀκόμη καί ἐκεῖνα πού βρίσκονται στήν καρδιά.

Αὐτός λοιπόν ἀπό κεῖ πάνω, «βρέχει ἐπί πονηρούς καί ἀγαθούς. Καί ἀνατέλλει τόν ἥλιο γιά δίκαιους καί ἄδικους». Δέν ξεχωρίζει κανένα.

Θέλετε νά εἴσαστε παιδιά του; Μήν ξεχωρίζετε ποτέ καί σεῖς κανένα. Νά ποῦμε καί κάτι σοβαρότερο; Ὁ θεός, ὁ Πατέρας μας ὁ ἐπουράνιος, γιά τό δικό μας καλό, γιά τή σωτηρία μας, ἔστειλε στόν κόσμο τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, γιά νά μᾶς σώσει. Ἀπό τί νά μᾶς σώσει; Ἀπό μιά βέβαιη καταστροφή. Ἀπό ἕνα λάκκο πού τόν εἶχαμε μόνοι μας ἀνοίξει. Καί περιμέναμε νά πέσουμε μέσα. Καί δέν ἦταν ἀπλῶς ἕνας λάκκος πού θά μᾶς σκέπαζε, καί θά πηγαίναμε στό μηδέν, ὅπως ξεκινήσαμε ἀπό τό μηδέν. Ἀπό τήν ἀνυπαρξία στήν ἀνυπαρξία. Ἀλλά θά ἦταν ἕνας λάκκος, πού συνεχίζεται κάτω ἀπό τόν τάφο, μέ ἕνα παράξενο ὄνομα, πού μόλις τό ἀκούομε μᾶς πιάνει κρύος ἰδρώτας. Καί λέγεται αἰώνια κόλαση.

Γιά νά μᾶς σώσει ὁ Χριστός ἀπό τήν αἰώνια κόλαση, ἀπό τά νύχια τοῦ διαβόλου, ἀπό τά λάθη μας, ἀπό τό κακό πού μᾶς περίμενε,

κατέβηκε και ἦλθε στὸν κόσμο. Τί εἴμαστε τότε, γιὰ τὸν Χριστό ἐμεῖς; Τότε πού κατέβηκε στή γῆ, τί εἴμαστε;

Δίνει τὴν ἀπάντηση ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

Εἴμαστε ἀμαρτωλοί. Τί σημαίνει ἀμαρτωλοί; Καταφρονητές τοῦ θελήματος τοῦ θεοῦ. Ποῦ τό γράφεις τό θέλημα τοῦ θεοῦ; Στά παλιά μου τά παπούτσια. Καί τί κάνεις; Ὅτι μοῦ καπνίσει κάνω.

Ὅταν σοῦ ποῦν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος σέ γράφει στά παλιά του τά παπούτσια, πῶς τὸν αἰσθάνεσαι;

Ἄμα ἀφήσω τά συναισθήματά μου ὀδηγό, πῶς νά τὸν αἰσθανθῶ;

Οὔτε νά τὸν δῶ δέν θέλω, οὔτε νά τὸν ἀκούσω, οὔτε νά τὸν συναντήσω. Γιὰ καλό δικό του βέβαια...

Ἔτσι εἴμαστε γιὰ τὸν Χριστό. Καί ὅταν λοιπόν εἴμαστε ἔτσι, ἀμαρτωλοί καί βλάσφημοι, ὁ Χριστός κατέβηκε στὸν κόσμο, ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ μᾶς. Ὅχι ἀπλῶς ἔγινε καί μᾶς εἶπε πέντε συμβουλές, ὅπως τό κάνομε καί πρέπει νά τό κάνομε καί ἐμεῖς μερικές φορές, γιὰ τό καλό αὐτῶν πού μᾶς ἀκοῦνε καί τό δικό μας. Γιατί ὅποτε λέμε τά λόγια τοῦ θεοῦ καί ὅσο περισσότερο βγάζομε ἀπό τά χεῖλη μας μέ εὐλάβεια τό ἅγιο ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόσο πῖο πολύ ἀγιάζεται ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά μας. Γιὰ ὅλους ἰσχύει αὐτό.

Ὅσο περισσότερο βγάζει κανεῖς ἀπό τό στόμα του καί ἀπό τὴν καρδιά του τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ νά τὸν τιμήσει, νά τὸν δοξάσει καί νά διδάξει, τόσο πῖο πολύ ἀγιάζεται ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Ἴσχύει γιὰ ὅλους.

Κατέβηκε λοιπόν ὁ Χριστός ἀπό τὸν οὐρανὸ γιὰ μᾶς, ἐνῶ μέ τὴν δική μας λογική ἔπρεπε νά τοῦ εἴμαστε μισητοί. Καί ὅχι μόνο μᾶς δίδαξε, μᾶς εἶπε συμβουλές, ἀλλά σταυρώθηκε καί ἀπέθανε γιὰ μᾶς. Καί ἀναστήθηκε γιὰ μᾶς. Γιὰ νά μᾶς δείξει ὅτι πρέπει καί ἐμεῖς νά ξέρομε νά πεθαίνομε γιὰ τὸν κόσμο αὐτό καί γιὰ τὸν ἑαυτό μας, προκειμένου νά πάρομε τὸν σωστό δρόμο πρὸς τὴν Βασιλεία τοῦ θεοῦ.

Τί σημαίνει πεθαίνω για τον εαυτό μου;

Σημαίνει, ότι δεν έχω κριτήριο στη ζωή μου και στις ενέργειές μου, τό τί μοῦ λέει ἡ ὀρεξούλα μου ἢ σωματική. Νά φάω, νά κοιμηθῶ, νά διασκεδάσω. «Ἄστα στήν ἄκρη αὐτά» λέω. Δέν ἐπιτρέπεται αὐτή ἡ φίλαυτη φύση μας καί τά συναισθήματά μας νά εἶναι ὁδηγός. Ποιός εἶναι ὁδηγός; Τό θέλημα τοῦ θεοῦ. Ὁ νόμος τοῦ θεοῦ εἶναι ὁ ὁδηγός.

Γι' αὐτό λέγει τό Εὐαγγέλιο: «Ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς σας». Ἄν θέλετε νά ἔχετε τόν νόμο τοῦ θεοῦ ὁδηγό. Πού μάς ἔχει ὅλους ἴσα. Καί εἶναι κοινός Πατέρας, γιά ὅλους μας.

Τά τρία σκαλάκια

Τί σημαίνει ἀγαπῶ τόν ἐχθρό μου;

Σημαίνει τρία πράγματα.

- Πρῶτο καί βασικό, ξεπερνῶ τά συναισθήματά μου. Τά πατάω. Τά πετάω στό σκουπιδοντενεκέ. Ὅσο ἄγρια καί ἄν ἔχουν γίνει, τόσο πιά πολύ πρέπει νά τά πολεμήσομε. Μετά κάνω τρεῖς ἐνέργειες πού εἶναι ὁ δείκτης ὅτι ἀρχίζω καί συγχωρῶ τόν ἐχθρό μου.

Πρῶτον: Δέν τόν βρίζω. Τό πιά εὔκολο στό στόμα ἑνός ἀνθρώπου πού ἔχει μίσος, ἔχει ἐχθρό, εἶναι ἡ κακολογία γι' αὐτόν. Θέλεις νά εἶσαι τοῦ Χριστοῦ; Μή βρίζεις. Μή κακολογεῖς. Μήν καταριέσαι. Μήν ὀργίζεσαι. Ἀλλά λέγε ὅσο τό δυνατόν πιά καλά λόγια. Τά καλύτερα πού μπορεῖς νά βγάλεις ἀπό τήν καρδιά σου. Μά βγαίνουν εὔκολα; Μέ τό τσιγκέλι δεν βγαίνουν; Ναί, ἔτσι εἶναι. Ἀλλά γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ καί γιά τήν αἰώνια ζωή πρέπει νά τά βγάλομε τά καλά λόγια καί νά μήν βγάζομε βρισιές καί κατάρεις.

- Δεύτερο σημείο. Νά συγχωροῦμε. Τί σημαίνει νά συγχωροῦμε; Σβύστο ὅ,τι σου ἔκανε. Ξέγραφέ το. Τί μπορεῖ νά σοῦ ἔκανε; Μέ ἔκλεψε. Μέ ἔβρισε. Μέ κακοποίησε. Συγχώρεσέ τον!

Ἀπό σένα, νά ἔχει συγχώρηση γιά κεῖνο πού ἔκανε. Ἡ αἰώνια ζωή γιά ὅλους μας, εἶναι πολυτιμότερη ἀπό αὐτή.

• Καί τό τελευταῖο ποιό εἶναι; Νά τόν εὐεργετεῖς. Μά τόν ἐχθρό μου θά εὐεργετῶ; Ναί, γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ. Αὐτός σταυρώθηκε γιά μᾶς. Δέν ἀξίζει νά κάνομε κάτι γιά χάρη του;

Ὅλα πρέπει νά προσπαθοῦμε νά τά κάνομε γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ. Γιά τήν αἰώνια ζωή.

Νά ἀνταποκριθοῦμε λοιπόν στό θέλημά του καί στήν εὐεργεσία πού μᾶς ἔκανε. Αὐτός μᾶς δημιούργησε καί κατέβηκε στόν κόσμο καί σταυρώθηκε γιά μᾶς.

Ἡ ἀπάντησή μας στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι νά τόν εὐεργετοῦμε τόν ἐχθρό μας. Ποιά εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐεργεσία;

-Νά τοῦ δώσεις λίγα χρήματα, καλή πράξη εἶναι;

Καλή εἶναι. Εὐεργεσία εἶναι.

-Νά τοῦ δώσεις λίγο φαί, καλό εἶναι!

-Νά τόν μπάσεις στό σπίτι σου; Καί αὐτό καλό.

Γιατί πατᾶς τά δαιμονικά συναισθήματα τοῦ μίσους καί γίνεσαι νικητής.

Ἀλλά ὑπάρχει κάτι πού εἶναι ἀκόμη πιό μεγάλο.

Ἡ μεγαλύτερη εὐεργεσία

Μεγαλύτερη εὐεργεσία εἶναι νά προσεύχομαι, καί λέω:

«Κύριε, συγχώρησέ τον. Βάλε τον στή Βασιλεία σου. Δῶσε του στή ζωή αὐτή, ὅτι ἀγαθά θέλεις, περισσότερα ἀπό ἐμένα. Εὐεργέτησέ τον, φώτισέ τον, ὁδήγησέ τον στό θέλημά σου τό ἅγιο. Φώτισε καί ἐμένα νά καταλαβαίνω τά λάθη μου καί νά θέλω νά ἀκολουθῶ τόν δρόμο σου».

Αὐτή ἡ προσευχή εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐεργεσία. Ἄν βέβαια πιστεύομε ὅτι τόν κόσμο δέν τόν κυβερνᾶμε ἐμεῖς, ἀλλά ὁ Θεός.

Ἄν αὐτά τά κάνομε, λέει ὁ Χριστός, τότε γινόμαστε παιδιά τοῦ

θεοῦ τοῦ Ὑψίστου.

Δηλαδή; Μιμούμαστε τόν Πατέρα μας. Ἀκολουθοῦμε τόν Πατέρα μας. Τί πιό φυσικό ἀπό τό ἀκολουθεῖ κάποιος τόν πατέρα του καί νά τόν μιμεῖται;

Καί ἅμα γίνομε παιδιά τοῦ Ὑψίστου, τοῦ Πατέρα μας καί τοῦ μοιάζομε, τί φυσικότερο, ἀπό τό νά μᾶς θέλει δεξιά του, κοντά του, στήν ἀγκαλιά του;

Καί τί μεγαλύτερη εὐτυχία, τί μεγαλύτερο κέρδος στή ζωή ἀπό τό νά ἔχομε τήν αἴσθησι ὅτι ὁ θεός θέλει νά μᾶς ἔχει παιδιά του, νά θέλει νά μᾶς κρατάει στήν ἀγκαλιά του καί νά μᾶς πάρει γιά πάντα κοντά του;

Μερικούς αἰῶνες παλαιότερα ἔγινε στήν Ἀγγλία μία μεγάλη ἀνατροπή. Μία ἐπανάστασι. Καί βρέθηκαν οἱ Ἄγγλοι δύο κόμματα, πού ἀλληλοτρῶγωνταν σάν τά σκυλιά. Τό ἕνα κόμμα νίκησε καί οἱ νικητές ἔπιασαν ἀνάμεσα στούς ἄλλους καί ἕναν ἐξαιρετικό ἄνθρωπο, πού λεγόταν Τόμας Μόρ. Αὐτός ἦταν καλός χριστιανός. Ἀλλά καταδικάστηκε μαζί μέ τούς ἄλλους σέ θάνατο. Λίγο πρίν τόν ἐκτελέσουν, τοῦ λένε:

-θέλεις νά πεῖς καμιά τελευταία σου ἐπιθυμία;

Ἐκεῖνος ἀπάντησε:

-Ἡ μεγάλη μου ἐπιθυμία εἶναι νά μᾶς συγχωρήσει ὁ θεός ὅλους. Παρακαλῶ τόν θεό νά συγχωρήσει καί ἐμένα γιά τίς ἁμαρτίες μου καί ἐσᾶς γιά τίς δικές σας ἁμαρτίες. Στόν κόσμο αὐτό βρεθήκαμε ἐχθροί. Βρεθήκαμε σέ σύγκρουσι. Ἐγώ δέν ἔχω κανένα ἐχθρό στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ πάνω δέν ὑπάρχουν ἐχθροί. Ἐσεῖς θά μέ σκοτώσετε τώρα σάν ἐχθρό σας. Λάθος κάνετε. Ἐγώ πηγαίνοντας κεῖ πάνω, εὐχομαι καί ἐγώ νά πάω -ἐπειδή τό θέλω σάν χριστιανός- καί ἐσεῖς νά ρθεῖτε. Ἐκεῖ πάνω θά εἴμαστε ὅλοι μαζί. Ἀγαπημένοι. Γιατί ἐκεῖ, στή Βασιλεία τοῦ θεοῦ, δέν ὑπάρχουν μίση, δέν ὑπάρχουν πάθη, δέν ὑπάρχουν κακίες ἀλλά βασιλεύει ὁ θεός καί ἡ ἀγάπη του.

Έτσι πρέπει να κάνουμε τὰ αἰσθήματά μας, ἂν θέλομε νὰ βλέπομε πού μᾶς ὁδηγεῖ ὁ Χριστός καί τί πρέπει νὰ κάνομε γιά νὰ γίνομε λίγο καλύτεροι. Καί νὰ μήν εἶμαστε χριστιανοί στό ὄνομα. Γιατί χριστιανός χωρίς ἀγάπη καί χωρίς τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ θεοῦ εἶναι χριστιανός στό ὄνομα. Νά μᾶς λυπηθεῖ ὁ θεός. Νά μᾶς φωτίζει, νά μᾶς κατευθύνει καί νά μᾶς δυναμώνει στό ἔργο αὐτό. Ἀμήν. -

Τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Νικοπόλεως κυροῦ Μελετίου,
διασκευασμένη ὁμιλία πού ἔγινε στήν Λυγιά τήν 1/10/2006.

Ἡ μεγάλη ψαριά

Ἅγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς

«Ὅπως μη καυχῆσῃται πάσα σαρξ ἐνώπιον του θεοῦ» (Α' Κορ. α')

29). Η σάρκα είναι όπως το χορτάρι, που περιμένει να ολοκληρωθούν οι μέρες του κι έπειτα να ξεραθεί, να γίνει στάχτη. Είθε ο παντοδύναμος Κύριος να μας φυλάξει όλους από τη σκέψη πως είναι δυνατό να κάνουμε κάτι καλό χωρίς τη βοήθεια και την ευλογία Του.

Είθε η σημερινή περικοπή του ευαγγελίου να λειτουργήσει σαν μια προειδοποίηση πως τέτοιες μάταιες σκέψεις δεν πρέπει ποτέ να γεννηθούν μέσα μας. Το σημερινό ευαγγέλιο μας διδάσκει πως οι προσπάθειες των ανθρώπων είναι μάταιες, αν ο θεός δεν βοηθήσει. Οι απόστολοι του Χριστού ψάρευαν, μα δεν έπιαναν τίποτα. Όταν ο Χριστός όμως τους είπε να ξαναρίξουν τα δίχτυα στη θάλασσα, έπιαναν τόσα ψάρια, ώστε τα δίχτυα δεν άντεχαν το βάρος τους και σκίζονταν. Ας παρακολουθήσουμε τη διήγηση: «Εγένετο δε εν τω τον όχλον επικείσθαι αυτώ του ακούειν τον λόγον του θεού και αυτός ην εστώς παρά την λίμνην Γεννησαρέτ. και είδε δύο πλοία εστώτα παρά την λίμνην οι δε αλιείς αποβάντες απ' αυτών απέπλυναν τα δίκτυα, εμβάς δε εις εν των πλοίων, ο ην του Σίμωνος, ηρώτησεν αυτόν από της γης επαναγαγείν ολίγον· και καθίσας εδίδασκεν εκ του πλοίου τους όχλους» (Λουκ. ε' 1-3). Αυτό ήταν ένα από τα περιστατικά που γίνονταν όταν συνάζονταν μεγάλα πλήθη για ν' ακούσουν το λόγο του θεού από τα χείλη του Χριστού. Για να τον βλέπουν και να τον ακούν όλοι, δε θα μπορούσε να διαλέξει καλλίτερο τόπο από μια βάρκα. Στην παραλία υπήρχαν δύο πλοiάρια κι οι ψαράδες ασχολούνταν με το πλύσιμο των δικτυών. Τα πλοiάρια αυτά ήταν κλασσικά μικρά ψαροκάικα, σαν κι αυτά που χρησιμοποιούνται και σήμερα στη λίμνη Γεννησαρέτ. Το πλοiάριο όπου μπήκε ο Κύριος ανήκε στο Σίμωνα, τον μετέπειτα απόστολο Πέτρο. Ο Κύριος ζήτησε από το Σίμωνα ν' απομακρύνει λίγο το πλοiάριο από την αμμουδιά κι έπειτα κάθισε εκεί κι άρχισε να διδάσκει τα πλήθη. Η ευαγγελική αυτή περικοπή είναι γεμάτη από διδαχές για μας, για τη γενιά μας, όπως και τα δίχτυα των ψαράδων ήταν γεμάτα από τα ευλογημένα ψάρια. Ας μπορούσαν οι σύγχρονοι άνθρωποι να πάρουν από το σημερινό ευαγγέλιο τουλάχιστο το μάθημα της υπακοής στο θεό! Όλες οι άλλες διδαχές τότε θα ήταν ακόλουθές της κι όλα τα καλά που επιθυμεί η καρδιά του ανθρώπου θ' αλιεύονταν στα χρυσά δίχτυα της ευαγγελικής

υπακοής. Έχουμε μπροστά μας δύο παραδείγματα υπακοής: την υπακοή των ψαριών και την υπακοή των αποστόλων. Ποιά από τις δύο είναι πιο σπουδαία; Αυτό είναι αυταπόδεικτο. Τα ψάρια υπακούνε στην εντολή του Κυρίου και θυσιάζουν τη ζωή τους στα πόδια Του. Ο Κύριος τα δημιούργησε για την εξυπηρέτηση των αναγκών του ανθρώπου. Προσέξτε όμως πώς τα ψάρια λειτουργούν και για την πνευματική του ανάγκη. Σ' εκείνους που έχουν απομακρυνθεί από το Θεό, στους επαναστατημένους κι ανυπάκουους ανθρώπους, λειτουργούν ως παράδειγμα υπακοής στο Δημιουργό τους. Τα ψάρια αυτά δε θα μπορούσαν να γίνουν περισσότερο γνωστά αν είχαν αφεθεί να ζήσουν και να κολυμπούν στη Λίμνη της Γεννησαρέτ. Εξαγόρασαν τη ζωή τους με τη μεγάλη τιμή να υπηρετήσουν το σχέδιο του Κυρίου, του Λυτρωτή, σαν παράδειγμα και επίπληξη στον ανυπάκουο άνθρωπο. Τ' ανεξιχνίαστο έλεος του Κυρίου είναι φανερό εδώ: ο Κύριος χρησιμοποιεί όλα τα πλάσματά Του για να επαναφέρει τον άνθρωπο στο δρόμο που έχασε, να τον αφυπνίσει, να τον διεγείρει και να τον υψώσει πάλι στην προτέρα του αξία και δόξα. «Ως δε επαύσατο λαλών, είπε προς τον Σίμωνα· επανάγαγε εις το βάθος και χαλάσατε τα δίχτυα υμών εις άγραν» (Λουκ. ε' 4). Την ώρα που έμπαινε στο πλοιάριο ο Κύριος στόχευε σε πολλούς στόχους. Πρώτο, του ήταν πιο εύκολο να διδάσκει τους ανθρώπους από το πλοιάριο, να τους βοηθήσει και να θρέψει τις ψυχές τους με τη γλυκιά διδαχή Του. Δεύτερο, ήξερε πως οι ψαράδες ήταν στενοχωρημένοι κι απογοητευμένοι επειδή όλη τη νύχτα είχαν κοπιάσει και δεν έπιασαν ούτε ένα ψάρι. Έτσι ήθελε να τους παρηγορήσει με μια καλή ψαριά, να ικανοποιήσει τις σωματικές κι άλλες ανάγκες τους, γιατί ο Θεός φροντίζει και για το σώμα μας, όπως και για την ψυχή μας, είναι «ο διδούς τροφήν πάση σαρκί» (Ψαλμ. ρλε' 25). Τρίτο, ο Κύριος ήθελε να ικανοποιήσει τις ψυχές των εκλεκτών Του, ενισχύοντας την πίστη τους σ' Εκείνον, στην παντοδυναμία Του και στην απεριόριστη ευσπλαχνία Του. Τελευταίο, μα σπουδαιότερο, ο Κύριος ήθελε να κάνει ξεκάθαρο στους μαθητές Του, και μέσω αυτών σ' όλους εμάς, πως μαζί μ' Εκείνον και μέσω Εκείνου, όλα είναι δυνατά· πως όλοι οι κόποι των ανθρώπων χωρίς τη βοήθειά Του είναι τόσο μάταιοι, όσο άδεια ήταν και τα δίχτυα των ψαράδων που κόπιασαν όλη νύχτα και δεν έπιασαν ούτε

ένα ψάρι. Ο Κύριος πέτυχε το πρώτο στόχο Του και τώρα προχωρούσε στο δεύτερο. Είπε λοιπόν στο Σίμωνα να πάει στα βαθιά και να ξαναρίξει τα δίχτυα. Συνιστούμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας το εξαιρετικό βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς: Αν οι άνθρωποι ζούσαν με την αγνότητα και την αναμαρτησία του παραδείσου, δε θα περίμεναν από το θεό ν' αναστήσει νεκρούς, να πολλαπλασιάσει τους άρτους ή να γεμίσει τα δίχτυα με ψάρια, για να πουν ύστερα: «Κοιτάξτε το θαύμα!» Θα το έλεγαν αυτό για κάθε πλάσμα του θεού, κάθε στιγμή και με κάθε ανάσα της ζωής τους. Καθώς όμως οι άνθρωποι συνήθισαν στην αμαρτία, κάθε θαύμα από τ' αναρίθμητα που κάνει ο θεός στον κόσμο, έχει γίνει για τους ανθρώπους συνηθισμένο θέμα. Για να μη μείνουν τα θέματα αυτά όμως τελείως απαρατήρητα, για να μην υποβιαστούν εντελώς, ο θεός με την ευσπλαχνία Του προς τον άρρωστο άνθρωπο του δίνει ένα ακόμα θαύμα από τ' αμέτρητα που του έχει δωρίσει, για να τον ξυπνήσει από τη σκοτεινή και ψυχοφθόρα συνήθεια να μη βλέπει κάτι υπερφυσικό στα θαύματα.

Με κάθε θαύμα Του ο θεός θέλει να θυμίσει στους ανθρώπους πρώτο, πως παρακολουθεί τον κόσμο, τον κυβερνά με την παντοδύναμη θέλησή Του και τη σοφία Του· δεύτερο, πως οι άνθρωποι δεν μπορούν χωρίς Εκείνον να κάνουν τίποτα. Καμιά προσπάθεια δεν μπορεί να ευοδοθεί χωρίς τη βοήθεια του θεού. Καμιά συγκομιδή που έγινε χωρίς την ευλογία του θεού δε φέρνει αποτέλεσμα. Κάθε ανθρώπινη σοφία που στρέφεται ενάντια στο Νόμο του θεού, είναι αδύνατη να κάνει καλό από μόνη της ή να προσφέρει έστω κι ένα κόκκο σινάπεως. Ακόμα κι αν φαίνεται πως κάνει καλό για κάποιο διάστημα, δεν είναι η ανθρώπινη σοφία που το πραγματοποιεί, αλλά το έλεος του θεού που, έστω για μια φορά, δεν εγκαταλείπει ακόμα και τον σκληρότερο από τους εχθρούς Του.

Ο θεός αγαπά τους ανθρώπους, δεν εκδικείται. Υπομένει τους ανθρώπους, περιμένει τη μετάνοιά τους. Θέλει «πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» (Α' Τιμ. β' 4).

Υποταγμένος από συνήθεια σ' αυτόν τον κόσμο, ο άνθρωπος

πιστεύει μερικές φορές πως μπορεί να κάνει σπουδαία πράγματα χωρίς τη βοήθεια του θεού, ακόμα κι αντίθετα στον ίδιο και στο Νόμο Του. Νομίζει ο υποταγμένος άνθρωπος πως μπορεί να γίνει καλός ή πλούσιος ή σοφός ή διάσημος μόνο με τις δικές του προσπάθειες. Αυτή η υποταγή του όμως πολύ σύντομα είτε τον οδηγεί στην απόγνωση, δίνοντάς του έτσι τη σοφία για να επιστρέψει με επίγνωση στο θεό, είτε τον απομακρύνει, κυριευμένο από την αφόρητη αγωνία του κόσμου, ωστόσο χάνει εντελώς την ανθρώπινη αξία του ή παραδοθεί κυριολεκτικά σα σκιά στα χέρια των άορατων πονηρών δυνάμεων.

Εκείνος, αντίθετα, που πιστεύει πως ο κόσμος αυτός είναι ένα από τα θαύματα του θεού, όπως κι ο ίδιος, ερευνά πάντα τους τρόπους της θείας πρόνοιας, παρατηρώντας με δέος την άπειρη σειρά των θαυμάτων. Τέτοιος άνθρωπος μπορεί να μιλήσει όπως ο απόστολος Παύλος: «Εγώ εφύτευσα, Απολλώ επότισεν, αλλ' ο θεός ηύξανεν· ώστε ούτε ο φυτεύων εστί τι ούτε ο ποτίζων, αλλ' ο αυξάνων θεός» (Α' Κορ. γ' 6-7). Κάποια ανάλογη σκέψη εκφράζεται με μια παροιμία που υπάρχει σε πολλούς λαούς: «Ο άνθρωπος προτείνει, μα ο θεός ρυθμίζει».

Ο άνθρωπος προτείνει σχέδια, ο θεός τ' αποδέχεται ή τ' απορρίπτει. Ο άνθρωπος κάνει σκέψεις, λέει λόγια και πράττει έργα· ο θεός είτε τα υιοθετεί είτε όχι. Τί υιοθετεί ο θεός; Αυτά που είναι δικά Του, που προέρχονται από Εκείνον. Ό,τι δεν είναι δικό Του, δεν προέρχεται από Εκείνον, το απορρίπτει. «Εάν μη Κύριος οικοδομήσῃ οἶκον, εἰς μᾶτην ἐκοπίασαν οἱ οικοδομοῦντες» (Ψαλμ. ρκστ' 1). Όταν οι «οικοδομοῦντες» οικοδομούν στο όνομα του θεού, θα φτιάξουν παλάτι, ακόμα κι αν τα χέρια τους είναι αδύνατα και τα υλικά τους φτωχά. Αν όμως οι οικοδομοῦντες χτίζουν στο δικό τους όνομα, αδιαφορώντας για το θεό, το έργο των χεριών τους θα πέσει, όπως έγινε με τον πύργο της Βαβέλ.

Ο Πύργος της Βαβέλ δεν είναι το μοναδικό κτίσμα στην ιστορία που κατέπεσε. Υπήρχαν και πάρα πολλοί άλλοι πύργοι, που οικοδομήθηκαν από εγκόσμιους κυβερνήτες, στην επιθυμία τους να μαζέψουν όλα τα έθνη κάτω από μια οροφή – τη δική τους – και

κάτω από ένα χέρι – το δικό τους. Πολλοί πύργοι πλούτου, δόξας και μεγαλείου που οικοδόμησαν ιδιώτες, με την επιθυμία να κυβερνήσουν τα πλάσματα του Θεού, το λαό του Θεού, να γίνουν δηλαδή μικροί θεοί, σκορπίστηκαν κι έγιναν καπνός. Οι πύργοι που έχτισαν όμως οι απόστολοι κι οι άγιοι, καθώς κι άλλοι θεάρεστοι άνθρωποι, δεν σκορπίστηκαν. Πολλές βασιλείες που δημιούργησε η ματαιότητα των ανθρώπων, έπεσαν και διαλύθηκαν σαν σκιά. Η αποστολική Εκκλησία όμως ζει ως σήμερα και θα στέκεται όρθια πάνω στους τάφους πολλών από τις σημερινές βασιλείες. Τα παλάτια του Ρωμαίου Καίσαρα, που πολέμησε την Εκκλησία, έγιναν στάχτη. Τα χριστιανικά σπήλαια κι οι κατακόμβες όμως παραμένουν μέχρι σήμερα. Εκατοντάδες βασιλιάδες κι αυτοκράτορες κυριάρχησαν στη Συρία, στην Παλαιστίνη και την Αίγυπτο. Τα μόνα που έχουν απομείνει από τα μαρμάρινα παλάτια τους είναι μερικές μαρμαρένιες πλάκες σε μουσεία. Τα μοναστήρια και τα ησυχαστήρια όμως που έχτισαν την ίδια εποχή άνθρωποι της προσευχής και ερημίτες μέσα σε χαράδρες και σε αμμουδερές ερήμους, στέκονται όρθια μέχρι σήμερα κι αναδίδουν την ευωδία των προσευχών και του θυμιάματος που ανεβαίνει στο θεό εδώ και δεκαέξι ή δεκαεπτά αιώνες. Δεν υπάρχει δύναμη ικανή να κατεδαφίσει το έργο του Θεού. Τα ειδωλολατρικά παλάτια κι οι πόλεις καταστρέφονται, τα παραπήγματα του Θεού όμως παραμένουν όρθια. Αυτό που κρατά το δάχτυλο του Θεού στέκεται πιο σταθερά από εκείνο που κρατά ο Άτλας στους ώμους του.

«Και αποκριθείς ο Σίμων είπε αυτό· επιστάτα, δι' όλης της νυκτός κοπιάσαντες ουδέν ελάβομεν· επί δε τω ρήματί σου χαλάσω το δίκτυον· και τούτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλήθος ιχθύων πολύ· διερρήγνυτο δε το δίκτυον αυτών· και κατένευσαν τοις μετόχοις τοις εν τω ετέρω πλοίω του ελθόντας συλλαβέσθαι αυτοίς· και ήλθον και έπλησαν αμφότερα τα πλοία, ώστε βυθίζεσθαι αυτά» (Λουκ. ε 5-7). Ο Σίμων δεν ήξερε ακόμα ποιός ήταν ο Χριστός. Τον ονόμασε «επιστάτη», δηλαδή «κύριο», του έδειξε σεβασμό δηλαδή, όπως έκαναν και πολλοί άλλοι. Βρισκόταν

μακριά όμως από του να πιστέψει το Χριστό ως Υιό του Θεού και Κύριο. Στην αρχή παραπονέθηκε πως είχαν κοπιάσει όλη νύχτα και δεν έπιασαν ούτε ένα ψάρι, επειδή σεβόταν το Χριστό όμως ως καλό και σοφό δάσκαλο, ήθελε να τον υπακούσει και να ξαναρίξει τα δίχτυα.

Ο Θεός δεν ανταμείβει ποτέ τους κόπους των ανθρώπων τόσο πολύ, όσο ανταμείβει μια υπάκουη καρδιά. Η ολοπρόθυμη υπακοή του Πέτρου αποδείχτηκε πολύ μεγάλη, από το γεγονός ότι έθεσε αμέσως σε εφαρμογή τα λόγια του Χριστού, μ' όλο που πρέπει να ήταν κατάκοπος και άυπνος, μούσκεμα και απογοητευμένος, μετά από μια νύχτα άκαρπης προσπάθειας. Γι' αυτό και η υπακοή του ανταμείφθηκε αμέσως από το έλεος του Χριστού και την υπακοή των ψαριών, αφού Εκείνος που δημιούργησε τα ψάρια, τους έδωσε εντολή με το πνεύμα Του να συγκεντρωθούν και να γεμίσουν τα δίχτυα. Τα ψάρια δεν έχουν φωνή. Ο Κύριος όμως τους έδωσε εντολή με τη δική Του φωνή να πάνε στα δίχτυα, όπως με τη φωνή Του έδωσε εντολή στους ανέμους να σταματήσουν και στην ταραγμένη θάλασσα να γαληνέψει.

Τα ψάρια δεν άκουσαν τη φωνή του Κυρίου για να συναχτούν μέσα στα δίχτυα. Τά 'φερε εκεί η δύναμή Του. Με το να μαζευτούν στα δίχτυα τόσο πολλά ψάρια, ο Κύριος αντάμειψε πλούσια την ολονύκτια προσπάθεια των ψαράδων, εξανέμισε τις ανησυχίες τους και κάλυψε τις σωματικές ανάγκες τους. Έτσι την ίδια μέρα πέτυχε και το δεύτερο στόχο Του.

Σαν είδε τόσο μεγάλο πλήθος από ψάρια, που δεν είχε δει ποτέ ως τότε στη ζωή του ο Σίμων κι ένας άλλος που ήταν μαζί του στη βάρκα, έκανε σινιάλο στους συναδέλφους του να πλησιάσουν με τη δική τους βάρκα. Και δε γέμισε μόνο η βάρκα του Σίμωνα με ψάρια, μα κι η βάρκα του Ιακώβου και του Ιωάννη. Και γέμισαν τόσο πολύ, ώστε από το βάρος των ψαριών κινδύνευαν να βουλιάξουν. Κι ίσως να είχαν βουλιάξει, αν δεν ήταν κοντά τους ο Κύριος.

«Ιδών δε Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοις γόνασιν Ιησού λέγων· ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἀμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε. θάμβος γὰρ

περιέσχεν αυτόν και πάντας τους συν αυτώ επί τη άγρα των ιχθύων η συνέλαβον. ομοίως δε και Ιάκωβον και Ιωάννην, υιούς Ζεβεδαίου, οι ήσαν κοινωνοί τω Σίμωνι» (Λουκ. ε' 8-10). Γεμάτος δέος από το αναπάντεχο θέαμα, ο Πέτρος έπεσε γονατιστός στα πόδια του Χριστού. Ούτε για μια στιγμή δεν αμφέβαλε πως τέτοια καλή ψαριά οφειλόταν στην παρουσία του Χριστού στο πλοiάριο κι όχι στις δικές του προσπάθειες. Το περιστατικό αυτό συγκλόνησε τον Σίμωνα ως τα τρίςβαθα της ψυχής του, γι' αυτό και στη συνέχεια δεν ονόμασε πια τον Ιησού «επιστάτη», αλλά «Κύριο». Κάθε άνθρωπος μπορεί να γίνει «επιστάτης», «αφεντικό», μα μόνο ένας Κύριος υπάρχει. Όταν άκουγε το σοφό δάσκαλο να διδάσκει τα πλήθη από το πλοίο που βρισκόταν κοντά στην ακτή, ο Σίμων τον ονόμασε «Επιστάτη» ή «Διδάσκαλο». Τώρα όμως που είδε το θαυμαστό αυτό έργο Του, τον ομολόγησε «Κύριο».

Προσέξτε πόσο πιο δυνατά μιλάνε τα έργα από τα λόγια! Αν πούμε ακόμα και τα γλυκύτερα λόγια, οι άνθρωποι θα μας αποκαλέσουν διδασκαλους των ανθρώπων. Αν όμως τα λόγια μας τα υποστηρίζουμε με τα έργα μας, τότε θα μας ονομάσουν ανθρώπους του θεού. Ίσως την ώρα που άκουγε ο Σίμων τα λόγια του Χριστού, να σκεφτόταν μέσα του πόσο όμορφα και σοφά διδάσκει. Ο καρδιογνώστης που τα έβλεπε όλ' αυτά, κάλεσε μετά το Σίμωνα στα βάθη, για να του αποδείξει πως πραγματοποιεί όσα λέει.

Ας δώσουμε προσοχή στον τρόπο που μίλησε ο Σίμων στον Κύριο. Αντί να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του και το θαυμασμό του για ένα τόσο μεγάλο θαύμα, εκείνος είπe: Έξελθε απ' εμού. Το ίδιο δε ζήτησαν οι κάτοικοι των Γαδάρων από το Χριστό όταν θεράπευσε το δαιμονισμένο; Το ίδιο ζήτησαν κι εκείνοι, μα δεν είχαν το ίδιο κίνητρο με τον Πέτρο. Οι Γαδαρηνοί απομάκρυναν το Χριστό από τον τόπο τους από πλεονεξία, επειδή οι δαίμονες που έβγαλε ο Χριστός από το δαιμονισμένο οδήγησαν τους χοίρους στον πνιγμό. Ο Πέτρος όμως συνέχισε: ότι ανήρ αμαρτωλός ειμι. Ο λόγος που ζήτησε ο Πέτρος από τον Κύριο να φύγει από κοντά του, ήταν η αίσθηση της αμαρτωλότητας και της αναξιότητάς του.

Η αίσθηση αυτή της αμαρτωλότητας ενώπιον του θεού είναι μια

πολύτιμη πέτρα για την ψυχή. Ο Κύριος την εκτιμά περισσότερο απ' όλους τους τυπικούς ύμνους δοξολογίας κι ευχαριστίας. Όταν ο άνθρωπος ψάλλει πολλούς τέτοιους ύμνους στο θεό χωρίς την αίσθηση της αμαρτωλότητάς του, δεν ωφελείται καθόλου. Η αίσθηση της αμαρτωλότητας οδηγεί στη μετάνοια, η μετάνοια οδηγεί στο Χριστό κι ο Χριστός πραγματοποιεί την αναγέννηση. Η αίσθηση της αμαρτωλότητας είναι το ξεκίνημα στο δρόμο της σωτηρίας του ανθρώπου.

Ο άνθρωπος που έχει περιπλανηθεί πολύ σε παραπλανητικούς δρόμους, δεν έχει τίποτα καλλίτερο να κάνει από το να βρει το σωστό δρόμο. Κι όταν τον βρει, το μόνο που του απομένει είναι να τον ακολουθήσει, χωρίς να κοιτάξει προς τα δεξιά ή τ' αριστερά του. Τί ωφέλησε τον Φαρισαίο η προσευχή που έκανε στην εκκλησία, όταν προσπαθώντας να εγκωμιάσει το θεό, εγκωμιάζε τον εαυτό του; Δε δικαιώθηκε ενώπιον του θεού, όπως έκανε ο τελώνης που χτυπούσε το στήθος του κι έκραζε: «Ο θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ!» (Λουκ. ιη' 13).

Αυτό ήταν το ξεκίνημα της μύησης του Πέτρου στην πίστη του Χριστού. Η ολοκλήρωση έγινε αργότερα, όταν πολλοί από τους ακόλουθους του Χριστού άρχισαν ν' απομακρύνονται από το Χριστό, ενώ ο Πέτρος του είπε: «Κύριε, προς τίνα απελευσόμεθα; ρήματα ζωής αιωνίου έχεις» (Ιωάν. στ' 68). Τώρα όμως, στο ξεκίνημα, κατάπληκτος από τη δύναμη του Χριστού, του λέει: Άπελθε απ' εμού.

Ο Πέτρος δεν ήταν ο μοναδικός που καταλήφθηκε από δέος. Ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης, οι γιοί του Ζεβεδαίου, καθώς κι όλοι οι άλλοι που ήταν μαζί τους, βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση. Όλοι τους ξεκίνησαν με φόβο για τον Κύριο, και τέλειωσαν με αγάπη για Εκείνον. Όπως διαβάζουμε στις Παροιμίες, «αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου» (Παρ. α' 7).

Στο φόβο που ένιωθε ο Πέτρος, καθώς γονάτιζε μπροστά Του, ο εύσπλαχνος και πάνσοφος Κύριος απάντησε: «μη φοβού· από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών» (Λουκ. ε' 10). Ο κόσμος αυτός είναι μια θάλασσα γεμάτη πάθη, η Εκκλησία Μου είναι πλοίο και το

Ευαγγέλιό μου δίχτυ, όπου θ' αλιεύσεις ανθρώπους. Χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα. Μαζί μου όμως θα έχετε τόσο καλές ψαριές, που θα γεμίσουν τα δίχτυα σας. Φτάνει να είστε υπάκουοι σε Μένα, όπως κάνατε και σήμερα. Και τότε δε θα σας φοβίζει κανένα βάθος και ποτέ δε θα γυρίσετε με άδεια χέρια από το ψάρεμα.

«Και καταγαγόντες τα πλοία επί την γην, αφέντες άπαντα ηκολούθησαν αυτώ» (Λουκ. ε' 11). Εγκατέλειψαν τα πλοιάρια. Ας τα πάρουν άλλοι κι ας τα κάνουν ό,τι θέλουν. Ο Πέτρος άφησε και το σπίτι του και τη γυναίκα του. Ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης άφησαν το σπίτι και τον πατέρα τους. Κι όλοι τους τον ακολούθησαν. Για ποιό λόγο να στενοχωρηθούν; Δεν είχαν αγωνιστεί όλη νύχτα άσκοπα; Εκείνος που μπορεί να κάνει τα πάντα, θα μπορούσε να θρέψει κι αυτούς και τις οικογένειές τους. Εκείνος που στολίζει τα κρίνα του αγρού και τα κάνει πιο θαυμαστά ακόμα κι από το βασιλιά Σολομώντα, ο ίδιος θα φροντίσει και για το δικό τους ντύσιμο. Η τροφή και το ντύσιμο είναι το ελάχιστο που έχουν να φροντίσουν. Εδώ ο Κύριος τους καλεί στο μέγιστο: στη βασιλεία του Θεού. Όταν μπορεί να τους δώσει το μέγιστο, είναι δυνατό να μην μπορέσει να τους δώσει το ελάχιστο; Ο ίδιος ο απόστολος Πέτρος έγραψε αργότερα: «πάσαν την μέριμναν υμών επιρρίψαντες επ' αυτόν, ότι αυτώ μέλλει περί υμών» (Α Πέτρ. ε' 7). Τέλος, αν τον υπακούν ακόμα και τα κωφάλαλα ψάρια στο νερό, πως δε θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό οι άνθρωποι αυτοί, τα λογικά όντα;

Ολόκληρο το περιστατικό αυτό έχει κι ένα βαθύτερο νόημα. Το πλοίο σημαίνει το σώμα. Τα σχισμένα δίχτυα σημαίνουν το παλιό πνεύμα του ανθρώπου. Τα βάθη της θάλασσας σημαίνουν το βάθος της ψυχής του ανθρώπου. Όταν ο Κύριος κατοικεί σ' έναν υπάκουο άνθρωπο, τότε ο άνθρωπος αυτός απομακρύνεται από την ακτή του υλικού κόσμου και πηγαίνει από τις αισθητικές σκιές στα πνευματικά βάθη. Στα βάθη αυτά ο Κύριος του αποκαλύπτει τ' αμέτρητα πλούτη των δωρεών Του, για τις οποίες αγωνιζόταν μάταια σ' ολόκληρη τη ζωή του. Οι δωρεές αυτές είναι τόσο μεγάλες, ώστε το παλιό πνεύμα δεν μπορεί να τις αντέξει και

σχίζεται. Γι' αυτό είπε ο Κύριος πως δε βάζουν καινούργιο κρασί σε παλιά ασκιά.

Όταν ο υπάκουος άνθρωπος βλέπει τ' αρίφνητα πλούτη των δωρεών Του, γεμίζει δέος και κατάπληξη τόσο για την παντοδυναμία του Θεού, όσο και για τις δικές του αμαρτίες. Θα ήθελε σ' αυτήν την περίπτωση να κρυφτεί από το Θεό, να φύγει ο Θεός από κοντά του κι ο ίδιος να γυρίσει στο παλιό του πνεύμα και στην παλιά του ζωή. Μόλις όμως η λαμπρότητα του Θεού κι η ευσπλαχνία Του αποκαλυφθούν στον άνθρωπο, τότε του φανερώνεται ακαριαία η αμαρτωλότητα κι η αναξιότητά του, η αποξένωσή του απ' Αυτόν.

Ο Θεός δε θα εγκαταλείψει τον άνθρωπο που έχει οδηγήσει στα βάθη. Δε θα λάβει σοβαρά την κραυγή του έξελθε απ' εμού. Ξέρει ότι η κραυγή αυτή βγαίνει από έναν άρρωστο άνθρωπο, Γι' αυτό και του δίνει θάρρος και τον παρηγορεί με τα λόγια, «μη φοβού».

Όταν ο Θεός χορηγεί σ' έναν υπάκουο άνθρωπο τα θεϊκά κι ανεκκλήτητα χαρίσματά Του, δε θέλει τα χαρίσματα αυτά να σταματήσουν σ' εκείνον, όπως το τάλαντο που έκρυψε ο πονηρός δούλος στη γη. Ο Θεός ζητάει από τον υπάκουο άνθρωπο να μοιραστεί τα χαρίσματά του με άλλους. Γι' αυτό ο Πέτρος κάλεσε τους ανθρώπους του άλλου πλοιαρίου να κάνουν χώρο για να βάλουν κι εκεί ψάρια. Μοίρασαν τη σοδειά τους με τους αδελφούς Ιάκωβο και Ιωάννη, καθώς και με τους συντρόφους τους. Ο Ιάκωβος, ο Ιωάννης κι οι σύντροφοί τους κουράστηκαν κι αυτοί για να σύρουν τα δίχτυα, ν' αδειάσουν τα ψάρια και να κωπηλατήσουν ως την ακτή. Κάθε υπάκουος άνθρωπος που λαβαίνει το δώρο του από κάποιον άλλον, πρέπει να ξέρει πως το δώρο αυτό προέρχεται από το Θεό, όχι από άνθρωπο. Έτσι πρέπει αμέσως, χωρίς χρονοτριβή, ν' αρχίσει να εργάζεται για τη διατήρηση, τον πολλαπλασιασμό και τη μετάδοση του δώρου.

Τί σημαίνει τώρα το γεγονός των υπάκουων ψαράδων που τράβηξαν τα πλοιάριά τους στην ακτή, τα εγκατέλειψαν, όπως κι οτιδήποτε άλλο κατείχαν κι ακολούθησαν το Χριστό; Πως ο άνθρωπος που είναι προικισμένος από το Θεό, όταν προχωρεί στα βαθιά,

εγκαταλείπει το σώμα με τα πάθη του, καθώς και κάθε εφάμαρτο δεσμό με το οποίο ήταν δεμένος ως τότε, εγκαταλείπει δηλαδή τα πάντα. Εγκαταλείπει όχι μόνο το σώμα και τους δεσμούς του, αλλ' ακόμα και το παλιό πνεύμα του με όλες τις ιδέες του. Και τότε ακολουθεί Εκείνον που ντύνει όσους καλεί με το νέο ένδυμα της σωτηρίας, που καλεί πάντα τους υπάκουους πιστούς στα πνευματικά βάθη.

Ο Κύριος είπε πως ο Πέτρος θα γίνει αλιέας ανθρώπων. Από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών. Αυτό σημαίνει πως οι απόστολοι, οι επίσκοποι, οι λοιποί κληρικοί, καθώς και όλοι οι χριστιανοί, που ο θεός τους προίκισε με τα χαρίσματά Του, πρέπει να εργαστούν με αγάπη για να ψαρέψουν – δηλαδή να σώσουν – όσους περισσότερους ανθρώπους μπορούν, με τη βοήθεια των χαρισμάτων τους. Ο καθένας θ' αγωνιστεί ανάλογα με το χάρισμά του: Εκείνος που έλαβε πολλά χαρίσματα θά 'χει πλουσιότερη σοδειά, όποιος έλαβε λιγότερα θά 'ναι λιγότερο υπεύθυνος, όπως φαίνεται κι από την παραβολή των ταλάντων. Ο δούλος που έλαβε πέντε τάλαντα έφερε δέκα, ο άλλος που έλαβε δύο τάλαντα, έφερε τέσσερα. Κανένας όμως δεν πρέπει να υπερηφανευτεί για τα χαρίσματα του θεού σα νά 'ταν δικά του, να τα κρύβει από τους ανθρώπους και να τα θάβει στον τάφο του σώματός του. Τέτοιος άνθρωπος θα κατακριθεί από μόνος του στη γέεννα του πυρός, εκεί που είναι ο βρυγμός κι ο τρυγμός των οδόντων.

Το παράδειγμα της υπακοής των αποστόλων είναι επίσης συγκινητικό. Οι απλοί άνθρωποι συνήθως έχουν πιο στενούς δεσμούς με τα σπίτια και τις οικογένειές τους από τους κοσμικούς ανθρώπους. Οι κοσμικοί έχουν πολλούς και ποικίλους δεσμούς με τον κόσμο. Κι αν ακόμα χαλαρώσει ένας δεσμός τους, έχουν πολλούς άλλους. Κι όμως, οι απλοί ψαράδες τα εγκατέλειψαν όλα, έσπασαν τους λίγους αλλά πολύ δυνατούς δεσμούς τους με τον κόσμο, με τα σπίτια και τις οικογένειές τους και ακολούθησαν τον Κύριο στα μεγάλα και πλούσια πνευματικά βάθη χωρίς να πάρουν τίποτα μαζί τους, παρά μόνο τον εαυτό τους. Ο χρόνος έδειξε πως ο Κύριος τους αντάμειψε

πλούσια για την υπακοή τους. Αναδείχτηκαν στύλοι της Εκκλησίας του Θεού στη γη και μεγάλοι άγιοι στην ουράνια βασιλεία Του. Ας βιαστούμε λοιπόν κι εμείς ν' ακολουθήσουμε το παράδειγμα της υπακοής τους. Η νύχτα της επίγειας διαδρομής μας τελειώνει. Όλοι οι κόποι της νύχτας είναι έτσι κι αλλιώς μάταιοι, τα δίχτυα μας είναι άδεια, οι καρδιές μας γεμάτες κακία, οι ψυχές κι ο νους μας λιμοκτονούν, αφού έχουν στερηθεί τη βοήθεια του Θεού.

Ο πράος Κύριος στέκεται δίπλα στο πλοίο του καθενός μας και μας καλεί. Εκείνος, ο παντογνώστης Δημιουργός, ζητάει από τον καθένα μας να τον αφήσουμε να μπει στο πλοίο και να ταξιδέψουμε μαζί Του μακριά από τις σκιές και τις φουρτούνες της ζωής, στα μεγάλα βάθη της πνευματικής θάλασσας. Εκεί θα γεμίσουμε το πλοίο μας με όλα τα αγαθά που επιθυμούμε. Ας τον υπακούσουμε τώρα, την ώρα που μας καλεί, γιατί όταν χαράξει η μέρα δε θα τον δούμε πια ως αιτούντα, αλλ' ως Κριτή. Ας μην απορρίψουμε το αίτημά Του να μπει στην καρδιά και στην ψυχή μας, όπως δεν το απέρριψε ο Πέτρος. Δε μας το ζητάει για δική Του χάρη, αλλά για δική μας. Να ξέρεις πως δεν είναι εύκολο στον Πάναγνο να μπει κάτω από ακάθαρτη στέγη. Να ξέρεις πως αυτό που κάνει είναι θυσία, που την κάνει όμως από αγάπη για μας. Δε μας ζητάει να μπει μέσα για να πάρει, άλλα για να δώσει. Το μόνο που θέλει, είναι να δεχτούμε τη βοήθεια και τη θυσία Του. Αδελφοί μου, ας αφουγκραστούμε τη φωνή που μας καλεί, προτού φτάσει στ' αυτιά μας η φωνή του Κριτή.

Δόξα και αίνος στον Κύριο και Σωτήρα μας Ιησού Χριστό, μαζί με τον Πατέρα και το Αγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Απόσπασμα από το βιβλίο «ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ Β' – ΟΜΙΛΙΕΣ Ε' Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς», Επιμέλεια – Μετάφραση: Πέτρος Μπότσης, Αθήνα 2013

Η Σύλληψη του Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου

Άγιος Σωφρόνιος πατριάρχης Ιεροσολύμων

Δος μας, Τίμιε Πρόδρομε, φωνή συ που υπήρξες η φωνή του Λόγου. Δος μας την αυγή εσύ που είσαι το λυχνάρι του θεϊκού φωτός. Βάλε σήμερα τα λόγια μας σε σωστό δρόμο, εσύ που υπήρξες ο Πρόδρομος του Θεού Λόγου. Δεν θέλουμε να σε εγκωμιάσουμε με τα δικά μας λόγια, επειδή τα λόγια μας δεν έχουν μεγαλοπρέπεια και τιμή. Όσοι θα θελήσουν να σε στεφανώσουν με τα εγκώμιά τους, ασφαλώς θα πετύχουν κάτι πολύ πίο μικρό από την αξία σου. Λοιπόν να σιγήσω και να μη προσπαθήσω να διακηρύξω την ευγνωμοσύνη μου και τον θαυμασμό μου, επειδή υπάρχει ο κίνδυνος να μη πετύχω ένα εγκώμιο, άξιο του προσώπου σου; Εκείνος όμως που θα σιωπήσει, πηγαίνει με τη μερίδα των αχαρίστων, γιατί δεν προσπαθεί με όλη του τη δύναμη να εγκωμιάσει τον ευεργέτη του.

Γι' αυτό, όλο και πίο πολύ σου ζητάμε να συμμαχήσεις μαζί μας και σε παρακαλούμε να ελευθερώσεις τη γλώσσα μας από την αδυναμία, που την κρατάει δεμένη, όπως και τότε κατάργησες, με τη σύλληψη και γέννησή σου, τη σιωπή του πατέρα σου του Ζαχαρία.

Ας μιλήσουμε τώρα για τη θαυμαστή σύλληψη του Τιμίου Προδρόμου. Και πριν από τη σύλληψή του, αυτός φανερώθηκε πως θα γίνει μέγας και τρανός και πως θα υπηρετήσει την προσδοκία των ανθρώπων για πολύ πίο μεγάλες και σωτήριες υποθέσεις, εφόσον δεν θα έμενε άσχετος από τις συνέπειες που είχε για όλο το ανθρώπινο γένος η πτώση των πρωτοπλάστων και η αποστασία από το θεό. Και ο νόμος της Παλαιάς Διαθήκης βρήκε το πλήρωμά του στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Όλοι οι δίκαιοι άνδρες και

προφήτες περίμεναν με ιερή λαχτάρα τη λύτρωση του ανθρωπίνου γένους και την ποθούσαν και το εύχονταν με ειδικές δεήσεις και το ζητούσαν από το θεό. Όπως ο Αβραάμ, ο Δαβίδ και τόσοι άλλοι, μάλιστα δε και ο Συμεών που το πέτυχε να Τον δεχθεί στην αγκαλιά του.

Ανάμεσα σε τέτοιους ανθρώπους διακρινόταν και ο πρεσβύτες και ιερέας Ζαχαρίας, που τα χρόνια του είχαν περάσει και μαζί με τη σωματική παρακμή είχαν φέρει και το θάνατο πιά κοντά του. Αυτός προσευχόταν στο θεό συχνά και επίμονα – γιατί η γλώσσα του δεν είχε δεθεί – να μη στερηθεί ένα τέτοιο θέαμα, που όλοι το περίμεναν, ούτε να βρει το θάνατο, που ήταν τόσο κοντά στη πόρτα του, πριν να δει το Σωτήρα του Κόσμου.

Αυτή τη προσευχή πάντοτε την έκανε ο άγιος αυτός γέροντας στο θεό, παρακαλώντας τον, τόσο να κάνει ώστε το φως της σωτηρίας να λάμψει γρήγορα, όσο και να του επιτρέψει του ίδιου να δει την ανατολή αυτού του φωτός. Και για να μη τον αρπάξει ο θάνατος αμέτοχο αυτής της θεωρίας, ακριβώς τη στιγμή που θα έφτανε το πλήρωμα του χρόνου γι' αυτή τη προσευχή, αλλά περισσότερο τότε που ως ιερέας πρόσφερε στο θεό τις λατρευτικές του υπηρεσίες, σύμφωνα με το Νόμο.

Τον παρακαλούσε λοιπόν η πραγματοποίηση αυτής της υποσχέσεως να γίνει γρήγορα, ώστε όσο το δυνατόν πιά πνευματικά και πιά τέλεια, να λυτρωθούν από το βάρος της αμαρτίας όλοι εκείνοι που μοιράζονταν μαζί του την ιερωσύνη. Αυτό το έκανε κάθε φορά που στο καιρό της εφημερίας του έμπαινε στα Άγια των Αγίων να προσφέρει θυμίαμα. Εκεί που μιά φορά το χρόνο έμπαινε μονάχα ο Αρχιερέας, έχοντας ραντισμένα τα χέρια του με αίμα και δηλώνοντας έτσι τόσο φανερά, με αυτή τη πράξη του, τη θυσία του Σωτήρα μας Χριστού, η οποία θα ήταν η μοναδική και πραγματική θυσία, που την πρόσφερε στο θεό και πατέρα Του ο Ίδιος και σαν Αρχιερέας και σαν θύμα, σαν αμνός που θυσιάστηκε για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων.

Μέσα στα Άγια των Αγίων λοιπόν είχε βρεθεί ο Ζαχαρίας, γιατί ήταν άξιος και είχε τον ιερατικό βαθμό για μια τέτοια

υπηρεσία. Καθώς λοιπόν βρισκόταν στο θυσιαστήριο, δέχθηκε μέσα στην επίμονη προσευχή του, την επίσκεψη ουρανού αγγέλου. Τον είδε να στέκεται δεξιά από το θυσιαστήριο που προσφερόταν το θυμίαμα και να του μιλάει για τον ερχομό του Λόγου του Θεού στη γη, χαρίζοντάς του έτσι την πιο ουράνια και πιο ευχάριστη αγγελία.

Ο Άγγελος που έφερε αυτά τα σπουδαία μηνύματα ήταν ο αρχάγγελος Γαβριήλ. Αυτός και μόνο με το όνομά του φανεώνει τη σημασία που είχαν τα μηνύματα που έφερνε. Γιατί αυτός ήρθε στο θυσιαστήριο να αναγγείλει θαυμαστά γεγονότα, που θα γινόταν πριν από την ενανθρώπιση του Θεού, για την οποία και ο ιερέας Ζαχαρίας τόσο επίμονα παρακαλούσε. Αυτόν τον Ζαχαρία τον είδε ο άγγελος του Θεού να συγκλονίζεται από το όραμα της παρουσίας του και κατάλαβε ότι όσο πιο πολύ φοβόταν τόσο πιο πολύ κλονιζόταν. Ο τρόμος του Ζαχαρία (Λουκ.1,12) φανέρωνε ότι έφτανε ο χρόνος που θα σταματούσε η απόλυτη ισχύς του Νόμου της Παλαιάς Διαθήκης και ότι ήρθε ο καιρός που οι άνθρωποι θα ακολουθούσαν το δρόμο του Ευαγγελίου. Διώχνει λοιπόν το φόβο από το Ζαχαρία και στη συνέχεια του δίνει τα ευχάριστα μηνύματα. Τι φοβάσαι σεβάσμιε γέροντα, τώρα που παίρνεις αυτά που ζητάς; Τώρα που λυτρώνεσαι από το βάρος της νομικής λατρείας; Τώρα που βλέπεις το φως μετά από τη σκιά;

Αντίθετα πρέπει να χαρείς και να ευχαριστηθείς μαζί μου, γιατί αυτά από τη φύση τους είναι πρόξενα χαράς και ευφροσύνης. Η λύτρωση των ανθρώπων βρίσκεται πιο κοντά τους, έφτασε η ώρα να σηκωθούν οι πεσμένοι. Ο νόμος βρήκε το σκοπό του. Έχει πια ανατείλει ο καιρός της θείας Χάριτος. Θα δεις το Θεό Λόγο να σαρκώνεται από τη Παρθένο, να γεννιέται όπως όλοι εμείς οι άνθρωποι και να σώζει όλο το ανθρώπινο γένος. Όχι μόνο να θαυμάσεις αυτά που τόσο πολύ επεθύμησες, αλλά και να τα υπηρετήσεις.

Για να πιστέψεις δε στα λόγια μου, του λέγει ο αρχάγγελος, προσθέτω – και σε παρακαλώ να πιστέψεις – ένα αξιοθαύμαστο γεγονός και σου αποκαλύπτω ότι θα γίνουν πραγματικότητα εκείνα για τα οποία είχες χάσει την ελπίδα σου. Ποιά είναι αυτά; <<Η

γυναίκα σου η Ελισάβετ, θα σου γεννήσει γιό και θα τον ονομάσεις Ιωάννη. Και θα δοκιμάσεις χαρά και αγαλλίαση και πολλοί θα χαρούν για τη γέννησή του. Αυτός θα αναδειχθεί μεγάλος ενώπιον του Κυρίου και δεν θα πιεί κρασί και οينوπνευματώδη ποτά, και θα γεμίσει από Άγιο Πνεύμα, από το καιρό ακόμα που θα βρίσκεται στη κοιλιά της μάνας του. Και πολλούς απογόνους θα επαναφέρει με τη μετάνοια στο Κύριο και θεό τους. Θα προπορευθεί πριν από Αυτόν, και θα ετοιμάσει όλους που θα έχουν καλή προαίρεση, ώστε να δεχθούν τον Κύριο.>> (Λουκ.1,13-18).

Και ο Σαμουήλ γεννήθηκε από στείρα γυναίκα, αλλά δεν ήταν γηρασμένη, και ο Ιακώβ και ο Ιωσήφ ήταν καρποί στείρων γυναικών, ο δε Ισαάκ γεννήθηκε μεν από γηρασμένους γονείς, αλλά κανείς δεν πληρώθηκε από Άγιο Πνεύμα όταν ακόμα ήταν στη κοιλιά της μάνας του, ούτε η γέννησή τους προξένησε τόση χαρά, όση αξιώθηκε ο Πρόδρομος της παγκόσμιας χαράς και κανείς δεν έγινε στρατάρχης του παρθενικού τάγματος όπως ο Ιωάννης. Πόσο δε μεγάλη απόσταση υπάρχει μεταξύ παρθενίας και ηθικής ακεραιότητας, το μαρτυρούν μόνες τους αυτές οι ίδιες αρετές.

Μπροστά στα υπέροχα και ανυπέβλητα δώρα του Ιωάννη και ο ιερέας Ζαχαρίας, έμεινε κατάπληκτος και η πολλή του αμηχανία τον έκανε να δεχτεί με το νου του το κεντρί της δυσπιστίας. Και αποτόλμησε να εκφράσει προς τον άγγελο εκείνα τα φοβερά λόγια της δυσπιστίας: <<Τι είναι αυτό που θα με κάνει να πιστέψω αυτά που μου λες, αφού είμαστε γέροι;>> Αυτά βέβαια δεν τα είπε ως πατέρας του Ιωάννη, αλλά ως εκπρόσωπος του στενόφωνου και βραδύγλωσσου νόμου της Παλαιάς Διαθήκης. Γι' αυτό το λόγο αμέσως σιώπησε, ως τιμωρία της δυσπιστίας του, για να προσημάνει ότι η ισχύς του Μωσαϊκού Νόμου θα σταματήσει, μόλις φανερωθεί πλέον ως άνθρωπος, ο Σαρκωμένος Λόγος, ο Μεγάλος Νομοθέτης της Χάριτος, Ιησούς Χριστός.

Έπρεπε να δεχτεί με απλή πίστη ότι ο θεός μπορούσε να κάνει, αν ήθελε, οποιοδήποτε αξιοθαύμαστο και υπερφυσικό έργο. Τα πίστεψε όμως όλα αυτά ο Ζαχαρίας, όταν ο Γαβριήλ του επέβαλε τη σιωπή, μέχρι να γίνουν αυτά που του φανέρωσε.

Αυτό το σημείο θα έχεις να είσαι βουβός, επειδή δεν πίστεψες τα λόγια μου. (Λουκ. 1,19-20). Εφόσον λοιπόν δυσπίστησε για τη γέννηση της φωνής του Λόγου, ήταν δίκαιο να στερηθεί και τη δική του φωνή.

Ο Ιωάννης λοιπόν βλάστησε στην άγονη γη, δηλαδή στη στείρα μήτρα της μάνας του και κήρυξε στην έρημο την Ιουδαϊκή, δηλαδή στις ψυχές, που δεν είχαν καρπούς πίστεως.

Γιατί πως θα μπορούσε ποτέ να μη πειστεί στα χαρμόσυνα αυτά μηνύματα ο σεβάσμιος αυτός γέροντας και ιερέας, που όχι μόνο πίστευε στο Νόμο, αλλά δίδασκε και τους άλλους να περιμένουν το Μεσσία και προσευχόταν επίμονα γι' αυτό. Προτύπωνε λοιπόν και συμβόλιζε ο ίδιος της δυσπιστία όλων εκείνων που θα έμεναν έξω από τη πίστη στο Χριστό.

Ο μεγάλος λοιπόν αυτός ιερέας δυσπίστησε μυστικά και πιο μυστικά χάνει τη φωνή του, για να φανερώσει με το τρόπο αυτό πόσο παράλογη θα είναι η δυσπιστία των Ιουδαίων για τον αναμενόμενο Μεσσία.

Ο Ζαχαρίας ετοιμάσθηκε από το θεό και στάθηκε στα χέρια του θεού ένα τέλειο και κατάλληλο όργανο. Το πνευματικό του ανάστημα φανερώνεται από αυτά που προφήτευσε για το παιδί του λέγοντας: <<Και συ παιδί μου, θα ονομαστείς προφήτης του Υψίστου, γιατί θα προηγηθείς πριν από το Κύριο, για να ετοιμάσεις στις καρδιές των ανθρώπων τους δρόμους Του.>> (Λουκ.1,76-78). Άρα όπως είναι γραμμένο, ο Ζαχαρίας πληρώθηκε από το Άγιο Πνεύμα και δεν θα γινόταν πατέρας του Ιωάννη, αν δεν ήταν άξιος για μια τέτοια τιμή.

Η ευαγγελική μαρτυρία που αναφέρεται στους γονείς του Ιωάννη, φανερώνει ότι ζούσαν πάνω στην ακρόπολη των αρετών, γι' αυτό τους αποκάλεσε δίκαιους, ενώπιον του Κυρίου. Και συλλαμβάνεται στη κοιλιά της αγίας μάνας του, που ήταν κοσμημένη με προφητικό χάρισμα, από τον ιερέα και προφήτη πατέρα του. Ο Ιωάννης που μόνος από τους ανθρώπους αξιώθηκε να προφητεύσει, όντας ακόμα στη κοιλιά της μάνας του, όταν αξιώθηκε να

αναγνωρίσει το Δεσπότη Χριστό, μέσα στη κοιλιά της Παρθένου. Έτσι και πριν από την ώρα του έγινε προάγγελος του ερχομού του Χριστού, γιατί δεν στάθηκε τίποτε ικανό να τον εμποδίσει, ούτε που δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τη γλώσσα του, ως βρέφος με τα σκιρτήματά του φώναζε ότι τώρα βρίσκεται μπροστά του Αυτός που θα μας λυτρώσει. Και η μητέρα του θα πει τότε στη Μακαρία Παρθένο: <<Ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου.>> Αυτό είναι κήρυγμα του Ιωάννη, έστω και αν έχει διακηρυχθεί από το στόμα της Ελισάβετ.

Και βέβαια γνωρίζουμε ότι λύθηκε η αφωνία του Ζαχαρία όταν έδωσε το όνομα του Ιωάννη, που σημαίνει δώρο, Χάρη Θεού.

Εμείς που αξιωθήκαμε να γνωρίσουμε το τρόπο που ανέτειλε ο λύχνος, που χαρίζει σε μας την ανταύγεια του Αγίου Πνεύματος να προσπαθήσουμε να ζήσουμε και να μεταδώσουμε τα μυστικά αυτά νοήματα που κρύβονταν στη σύλληψη και το όνομα του Ιωάννη

Κυριακή μετά την ύψωση του Τιμίου Σταυρού

Anthony Bloom

Στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Τὴν ἡμέρα ποὺ θυμόμαστε τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, πρέπει νὰ δίνουμε ἰδιαίτερη προσοχὴ σ' ὅ,τι εἶναι ἡ θεϊκὴ ἀγάπη. Τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ποὺ θυσίασε τὸν Μονογενῆ τοῦ Υἱό, ὥστε κανεὶς ἄνθρωπος δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονηθεῖ καὶ ν' ἀγνοηθεῖ.

Ἄν εἶναι ἀλήθεια αὐτό, πῶς θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον; Ἄν ὁ κάθε ἓνας ἀπὸ ἐμᾶς σημαίνει τόσα πολλὰ γιὰ τὸν Θεό, ἔὰν Ἐκεῖνος ἀγαπάει τὸν ἄνθρωπο σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ θυσιάσει τὴν ζωὴ Του, ὁ θάνατός Του εἶναι εὐπρόσδεκτος- πῶς θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ φερόμαστε στὸν πλησίον μας;

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀγαπᾶμε ἐκ φύσεως, ποὺ μὲ τὸσους πολλοὺς τρόπους μοιάζουν μὲ μᾶς στὸ μυαλό, τὸ συναίσθημα – ἀλλὰ εἶναι αὐτὸ ἀγάπη; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀγαπᾶμε αὐτὸ τὸ πρόσωπο σὰν τὸ πιὸ πολύτιμο πρόσωπο στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ δικά μου, ἐπειδὴ λαχταρῶ νὰ εἶμαι μὲ τὸν Θεό, νὰ μοιράζομαι τὶς σκέψεις Του, τὴ στάση Του ἀπέναντι στὴ ζωὴ.

Καὶ πόσοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν ποὺ τοὺς φερόμαστε μὲ ἀδιαφορία, δὲν εὐχόμαστε κάτι κακὸ γι' αὐτοὺς – δὲν ὑπάρχουν γιὰ μᾶς! Ἄς ρίξουμε μιὰ ματιὰ γύρω μας σὲ τούτη τὴ συνάθροιση καὶ γιὰ μῆνες ἃς ἀναρωτηθοῦμε: «τί σημαίνει αὐτὸ τὸ πρόσωπο γιὰ μένα;»

– Τίποτα· ἀπλὰ κάποιος πὸν παρευρίσκειται στὴν ἴδια ἐκκλησία, πὸν πιστεύει στὸν ἴδιο θεό, πὸν λαμβάνει τὴν ἴδια κοινωνία· καὶ λησμονοῦμε ὅτι ἐκεῖνοι πὸν λαμβάνουν τὴν ἴδια κοινωνία, ἔχουν γίνεи μέρος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ζεῖ μέσα τους, ὅτι θὰ πρέπει νὰ στραφοῦμε σ' αὐτούς, νὰ τοὺς κοιτάξουμε, καὶ νὰ δοῦμε ὅτι ἀποτελοῦν νὰὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μιὰ συνέχεια τῆς Ἐνσάρκωσης.

Ἄς θέσουμε στὸν ἑαυτὸ μας σοβαρὰ καὶ κρίσιμα ἐρωτήματα γιὰ τὸ πῶς φερόμαστε καὶ πῶς βλέπουμε τὸν διπλανό μας. Ἄς ἀφιερῶσουμε ὅλη τὴν ἐβδομάδα γιὰ νὰ σκεφτοῦμε τὸ ἓνα πρόσωπο μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἄς ἀναρωτηθοῦμε: «ὑπάρχει ἀγάπη στὴν καρδιά μου; » Ὅχι μιὰ συναισθηματικὴ ἀγάπη, ἀλλὰ μιὰ ἀγάπη πὸν μέσα στὸ φῶς τοῦ θεοῦ κάνει ἓναν ἄνθρωπο πολύτιμο, – πολύτιμο στὸ βαθμὸ πὸν θὰ πρέπει νὰ εἶμαι προετοιμασμένος νὰ δώσω τὴν ζωή μου γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Καὶ ὅταν τὴν ἐπόμενη ἐβδομάδα προσέλθουμε στὸ μυστήριο τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, ἄς φέρουμε, ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, αὐτὸ τὸ ἐρώτημα: «ὑπάρχει γιὰ μένα ὁ πλησίον; Τί σημαίνει γιὰ μένα; » Γιὰ τὸν θεὸ εἶναι τὰ πάντα· ἔαν γιὰ μένα δὲν εἶναι τίποτα, ποῖα εἶναι ἡ θέση μου ἐνώπιον τοῦ θεοῦ; Ἀμήν.

Χριστιανός καί Σταυρός

Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου

Χριστιανός σημαίνει μικρός Χριστός κι ο Χριστός είναι ο Έσταυρωμένος, άρα χριστιανός είναι ο άνθρωπος του σταυρού.

Γι' αυτό είναι ανάρμοστο και ξένο στον χριστιανό να αναζητά τις εύκολιες και την ανάπαυση.

Ο Κύριός σου καρφώθηκε στο σταυρό κι έσύ έπιζητάς την άνεση και ζής μέ πολυτέλεια;

Άν αγαπάς τον Κύριό σου, πέθανε όπως Έκεϊνος. Σταύρωνε τον έαυτό σου, έστω κι αν δέν σέ σταυρώνει κανείς.

Και σταυρός είναι ο άγώνας έναντίον τής κακίας και τής ζήλειας σου.

Σταυρώνεις τό «έγώ» σου, όταν αρνεϊσαι να ικανοποιήσεις τις κακές έπιθυμίες σου.

Κρεμάς τον έαυτό σου στο σταυρό, όταν αφήνεις τον θεό να κατευθύνει τή ζωή σου χωρίς τις δικές σου λογικές παρεμβάσεις.

Πεθαίνεις σαν τον Κύριό σου, όταν ύποτάσσεσαι στο θέλημά του χωρίς τά άτέλειωτα «γιατί».

Ο Κύριος ζήτησε και ζητά να τον ακολουθήσουν όσοι είναι άποφασισμένοι να σηκώσουν τό σταυρό τους, όσοι είναι έτοιμοι να πεθάνουν, να άρνηθοϋν τις άπολαύσεις και την τρυφή.

Όποιος αγαπά τήν ασφάλεια και τις ήδονές τής παρούσης ζωής είναι έχθρός του σταυρού, αυτού του σταυρού που ο χριστιανός αγαπά και σηκώνει μέ ύπομονή, για χάρη του Έσταυρωμένου Κυρίου του! ...

Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου, Είς Φιλιπησίους 13· ΕΠΕ 22,8-10